

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2019. gada 20. martā*

Dempings – Ķīnas izcelsmes keramikas flīžu imports – Regulas (EK) Nr. 1225/2009 11. panta 4. un 5. punkts un 17. pants (tagad Regulas (ES) 2016/1036 11. panta 4. un 5. punkts un 17. pants) – Atteikums piešķirt jauna ražotāja eksportētāja režīmu Īstenošanas regulas (ES) Nr. 917/2011 3. panta izpratnē – Pārbaude izlases veidā – Atsevišķa pārbaude – Konfidencialitāte

Lietā T-310/16

Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd, Fušuņa (Ķīna), ko pārstāv *B. Spinoit, D. Philippe* un *A. Wese*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāv *A. Demeneix, M. França* un *T. Maxian Rusche*, vēlāk – *A. Demeneix, T. Maxian Rusche* un *N. Kuplewatzky*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Cerame-Unie AISBL, Brisele (Beļģija), ko pārstāv *V. Akritidis*, advokāts,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt Komisijas Īstenošanas lēmumu C(2016) 2136 *final* (2016. gada 15. aprīlis), ar ko ir noraidīts pieteikums par jauna ražotāja eksportētāja režīmu saistībā ar galīgiem antidempinga pasākumiem, kuri ar Īstenošanas regulu (ES) Nr. 917/2011 ir noteikti Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes keramikas flīžu importam,

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *H. Kanninen* [*H. Kanninen*], tiesneši *J. Švarcs* [*J. Schwarcz*] (referents) un *K. Iliopulu* [*C. Iliopoulos*],

sekretārs: *P. Kullens* [*P. Cullen*], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2018. gada 10. jūlija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Prasītāja *Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd*, kas ir reģistrēta Fušuņā (Ķīna), ir keramikas flīžu ražotāja, kas ietilpst *Foshan Lihua* grupā.
- 2 2011. gada 12. septembrī Eiropas Savienības Padome pieņēma Īstenošanas regulu (ES) Nr. 917/2011, ar ko nosaka galīgu antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, kurš noteikts Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes keramikas flīžu importam (OV 2011, L 238, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Galīgā regula”). Antidempinga maksājumu likme tika balstīta uz dempinga starpībām, kas konstatētas izmeklēšanā, kuras rezultātā tika noteikti šie galīgie pasākumi (turpmāk tekstā – “sākotnējā izmeklēšana”), jo tās bija mazākas par kaitējuma starpībām.
- 3 Sākotnējā izmeklēšanā Eiropas Komisija izmantoja pārbaudi izlases veidā atbilstoši Padomes Regulas (EK) Nr. 1225/2009 (2009. gada 30. novembris) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 2009, L 343, 51. lpp.), kurā grozījumi ir izdarīti pēdējo reizi ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 37/2014 (2014. gada 15. janvāris), ar ko attiecībā uz konkrētu pasākumu pieņemšanas procedūrām groza konkrētas regulas saistībā ar kopējo tirdzniecības politiku (OV 2014, L 18, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – “Pamatregula”) (aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2016/1036 (2016. gada 8. jūnijs) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis (OV 2016, L 176, 21. lpp.)), 17. pantam. Atlasē iekļautajiem ražotājiem eksportētājiem, kam bija piešķirts atsevišķs režīms saskaņā ar Pamatregulas 9. panta 5. punktu (tagad Regulas 2016/1036 9. panta 5. punkts), tika piemērotas individuālas antidempinga maksājumu likmes. Ražotājiem eksportētājiem, kas sākotnējā izmeklēšanā bija sadarbojušies, bet kas netika iekļauti atlasē, kā arī vienam ražotājam eksportētājam, kurš tika iekļauts atlasē, bet kuram netika piemērots atsevišķs režīms, tika piemērota antidempinga maksājuma likme, kas, piemērojot Pamatregulas 9. panta 6. punktu (tagad Regulas 2016/1036 9. panta 6. punkts), atbilda atlasē iekļauto ražotāju eksportētāju vidējai svērtajai dempinga starpībai, proti, 30,6%. Astoņi ražotāji eksportētāji, kas bija sadarbojušies, iesniedza atsevišķas pārbaudes pieprasījumus atbilstoši Pamatregulas 17. panta 3. punktam (tagad Regulas 2016/1036 17. panta 3. punkts). Tika nolemts veikt individuālu pārbaudi tikai attiecībā uz vienu no šiem ražotājiem eksportētājiem, jo šāda pārbaude nebija pārmērīgi apgrūtināošs uzdevums Komisijai. Šis ražotājs eksportētājs bija izteikti lielāks no tiem astoņiem ražotājiem eksportētājiem, kuri bija pieprasījuši atsevišķu pārbaudi. Tomēr pēc galīgo konstatējumu paziņošanas izrādījās, ka šis ražotājs eksportētājs nebija iesniedzis noteiktu nepieciešamo informāciju, tādēļ ar šo ražotāju eksportētāju saistītie secinājumi atbilstoši Pamatregulas 18. pantam (tagad Regulas 2016/1036 18. pants) tika pamatoti ar pieejamajiem faktiem. Minētajam ražotājam eksportētājam, kā arī tiem ražotājiem eksportētājiem, kuri sākotnējā izmeklēšanā nebija sadarbojušies, tika piemērota antidempinga maksājuma likme, kas tika noteikta, izmantojot augstāko no kādam ražotāja eksportētāja, kurš sadarbojās, reprezentatīvam ražojumam konstatētajām dempinga starpībām, proti, 69,7% apmērā.
- 4 Prasītāja nepiedalījās administratīvajā procedūrā, kuras noslēgumā tika pieņemta Galīgā regula, līdz ar to tās nosaukums nav ietverts Galīgās regulas I pielikumā. Tādējādi šim attiecīgo ražojumu importam tika noteikts antidempinga maksājums ar likmi 69,7%.
- 5 Ar 2013. gada 7. septembra vēstuli prasītāja lūdza Komisiju veikt starpposma pārskatīšanu tikai attiecībā uz dempingu atbilstoši Pamatregulas 11. panta 3. punktam (tagad Regulas 2016/1036 11. panta 3. punkts). Šis lūgums bija pamatots, pirmkārt, ar to, ka prasītāja ir ieviesusi jaunu izplatīšanas sistēmu, izmantojot saistītu uzņēmumu, un, otrkārt, ar jauna ražojuma veida ieviešanu, kurš laikā no 2009. gada 1. aprīļa līdz 2010. gada 31. martam (turpmāk tekstā – “sākotnējās izmeklēšanas laikposms”) neesot pastāvējis. Prasītāja savā lūgumā veikt pārskatīšanu bija

norādījusi, ka tā neesot piedalījusies sākotnējā izmeklēšanā, jo tai nebija zināms, kāds galamērķis būs tās ražojumiem, kurus tā sākotnējās izmeklēšanas laikposmā esot pārdevusi tikai vienam Ķīnas tirdzniecības uzņēmumam.

- 6 Komisija atbildēja uz prasītājas vēstuli 2013. gada 25. oktobrī. Savā atbildē Komisija paziņoja prasītājai vienlaikus vispārīga rakstura un sagatavojošu informāciju par it īpaši jauna ražotāja eksportētāja režīma pārskatīšanu Galīgās regulas 3. panta izpratnē.
- 7 Galīgās regulas 3. pantā ir noteikts šādi:

“Ja kāds no [Ķīnas jaunajiem] ražotājiem iesniedz Komisijai pieteikumus pierādījumus, ka tas nav eksportētājs 1. panta 1. punktā aprakstītās [Ķīnas] izcelsmes preces izmeklēšanas periodā (no 2009. gada 1. aprīļa līdz 2010. gada 31. martam), ka tas nav saistīts ar eksportētāju vai ražotāju, kam piemēro ar šo regulu noteiktos pasākumus, un ka tas ir vai nu faktiski eksportētājs attiecīgās preces, vai arī uzņēmies neatsaucamas līgumiskas saistības eksportēt ievērojamu attiecīgo preču daudzumu uz Savienību pēc izmeklēšanas perioda beigām, Padome pēc Komisijas ierosinājuma ar vienkāršu balsu vairākumu un pēc apspriešanās ar Padomdevēju komiteju var grozīt 1. panta 2. punktu, lai attiecīgajam ražotājam piemērotu maksājumu, kurš piemērojams atlasē neieklātajiem ražotājiem, kas sadarbojās, t.i., 30,6 %.”
- 8 Ar 2014. gada 28. februāra vēstuli prasītāja, pirmkārt, atsauca savu pieteikumu veikt starpposma pārskatīšanu atbilstoši Pamatregulas 11. panta 3. punktam un, otrkārt, pakārtoti lūdza uzsākt pārskatīšanu sakarā ar jauna ražotāja eksportētāja režīmu Galīgās regulas 3. panta izpratnē. Šajā ziņā tā it īpaši norādīja, ka sākotnējās izmeklēšanas laikā tā pārdeva visu produkciju tikai vienam tirdzniecības uzņēmumam un ka tā neko nezināja par tās ražojumu galamērķi. Tā piekrita, ka ir iespējams, ka šis tirdzniecības uzņēmums un tā partneri eksportēja uz Eiropas Savienību lielu skaitu tās flīžu, bet tā norādīja, ka tai nav zināms, kādā veidā. Tā arī apgalvoja, ka tā nebija saistīta ar uzņēmumu, kam ir piemēroti aplūkoti antidempinga maksājumi un ka tā bija noslēgusi neatsaucamu līgumu par turpmāku tās ražojumu piegādi.
- 9 Ar 2014. gada 8. aprīļa un 2. un 17. jūnija vēstulēm prasītāja atkārtoja savus lūgumus veikt starpposma pārskatīšanu un piešķirt jauna ražotāja eksportētāja režīmu. Šajā ziņā tā paziņoja, ka tā attiecīgo ražojumu nav “tieši” eksportējusi uz Savienību un ir cietusi no diskriminējošas attieksmes salīdzinājumā ar konkurentu, kas bija lūdzis starpposma pārskatīšanu un ka tā tika veikta, un tā informēja Komisiju par iespējamu prasību nākotnē sakarā ar bezdarbību pret šo pēdējo minēto, ja šajā ziņā netiks pieņemts lēmums.
- 10 Ar 2014. gada 3. septembra vēstuli Komisija atbildēja, ka ir vajadzīga visa prasītā informācija, lai varētu uzsākt un pabeigt starpposma pārskatīšanas izmeklēšanu, tā paskaidroja vairākus jautājumus saistībā ar veicamo procedūru un secināja, ka tai vēl nav visu vajadzīgo dokumentu. Šajā ziņā tā lūdza prasītāju aizpildīt pieteikuma veidlapu par uzņēmuma, kas darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, režīmu, kas paredzēts Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunktā (tagad Regulas 2016/1036 2. panta 7. punkta c) apakšpunkts). Komisija arī lūdza prasītāju iesniegt pierādījumus par saviem apgalvojumiem attiecībā uz to, ka nav noticis eksports uz Savienību sākotnējās izmeklēšanas laikposmā, ka nav saikņu ar uzņēmumiem, kas maksā attiecīgos antidempinga maksājumus, un attiecībā uz to, ka ir līgums par attiecīgās preces piegādi pēc eksporta laikposma. Tā vēlreiz apstiprināja – ja Galīgās regulas 3. panta piemērošanas nosacījumi būtu izpildīti, prasītājai tiktu piemērota tāda pati antidempinga maksājuma likme kā ražotājiem eksportētājiem, kas ir sadarbojušies sākotnējās izmeklēšanas laikā, bet netika iekļauti atlasē, tas ir, 30,6 %.
- 11 Ar 2014. gada 9. oktobra vēstuli prasītāja atbildēja, apgalvojot, ka Komisija tai esot uzlikusi pierādīšanas pienākumu, kas pārsniedzot likumā paredzētās prasības. Prasītāja arī lūdza, lai starpposma pārskatīšanā attiecībā uz konkurentu tai tiktu piešķirts ieinteresētās puses statuss.

- 12 2014. gada 18. decembrī prasītājam tika piešķirts šis statuss un tā saņēma informatīvos dokumentus.
- 13 Ar 2014. gada 11. decembra vēstuli prasītāja sniedza citu informāciju par savu pārskatīšanas pieteikumu sakarā ar jauna ražotāja eksportētāja režīmu un pārkārtoti un papildus – attiecībā uz savu pieteikumu veikt starpposma pārskatīšanu. Prasītāja arī iesniedza anketu par uzņēmuma, kas darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, režīmu. Tā norādīja, ka tā kā pagaidu risinājumam piekrist tās pašas antidempinga maksājuma likmes piemērošanai kā ražotājiem eksportētājiem, kas ir sadarbojušies sākotnējā izmeklēšanā, bet kas netika iekļauti atlasē. Tomēr tā apgalvoja, ka tai esot tiesības uz atsevišķu pārbaudi.
- 14 Ar 2015. gada 6. februāra vēstuli Komisija apstiprināja, ka tā ir izanalizējusi lietas materiālus, ko prasītāja tai iesniedza 2014. gada 11. decembrī. Tā arī prasīja prasītājam apstiprināt, ka tā piekrist, ka tā tiks uzskatīta par jaunu ražotāju eksportētāju Galīgās regulas 3. panta izpratnē, un ka vienlaikus tā turpina uzturēt savu pieteikumu veikt starpposma pārskatīšanu.
- 15 Ar 2015. gada 10. februāra vēstuli prasītāja apstiprināja, ka tā piekrist, ka tiek uzskatīta par jaunu ražotāju eksportētāju Galīgās regulas 3. panta izpratnē, un tā piedāvāja Komisijai apturēt pieteikuma veikt starpposma pārskatīšanu izskatīšanu, lai neaizkavētu pārskatīšanas rezultātus, pamatojoties uz šo pēdējo minēto tiesību normu.
- 16 Ar 2015. gada 23. februāra vēstuli Komisija lūdza prasītāju aizpildīt anketu uzņēmējiem, kas vēlas iegūt jauna ražotāja eksportētāja režīmu. Tā precizēja, ka pieteikums tiks izskatīts uzreiz pēc minētās anketas ar atbildēm saņemšanas un ka prasītāja var atsaukties uz iepriekš Komisijai sniegto informāciju.
- 17 2015. gada 25. martā prasītāja lūdza pagarināt termiņu šīs anketas nosūtīšanai. Komisija tai pagarināja minēto termiņu līdz 2015. gada 17. aprīlim. Atbildes konfidenciālā versija tika nosūtīta noteiktajā termiņā un nekonfidenciālā versija – 2015. gada 30. aprīlī.
- 18 Atbildot uz lūgumu sniegt informāciju par Komisijas pieņemtā lēmuma apjomu, Komisija 2015. gada 28. maijā informēja prasītāju, ka tā šobrīd analizējot lietas materiālus un ka drīz tā tai nosūtīšot skaidrojumu pieprasījumu.
- 19 2015. gada 23. jūnijā Komisija nosūtīja prasītājam pirmo skaidrojumu pieprasījumu attiecībā uz informāciju, kas sniegta saistībā ar pieteikumu par jauna ražotāja eksportētāja režīmu, kurš paredzēts Galīgās regulas 3. pantā.
- 20 2015. gada 13. jūlijā prasītāja iesniedza konfidenciālu atbildi uz Komisijas pieprasījumu. Nekonfidenciālā versija tika iesniegta 2015. gada 14. un 24. augustā.
- 21 2015. gada 27. augustā Eiropas keramikas ražošanas nozares apvienība *Cerame-Unie AISBL* (turpmāk tekstā – “persona, kas iestājusies lietā” vai “*Cerame-Unie*”), reģistrēta Briselē (Beļģija), iesniedza Komisijai informāciju par prasītāju. Tā netika nodota pēdējai minētai administratīvās procedūras laikā. Tomēr 2015. gada 18. septembra vēstulē (šī sprieduma 23. punkts) prasītāja tika informēta, ka Komisija ir saņēmusi informāciju saistībā ar sākotnējo izmeklēšanu no Savienības ražošanas nozaru pārstāvjiem.
- 22 2015. gada 16. septembrī prasītāja nosūtīja Komisijai atgādinājumu, lai tā pieņemtu lēmumu par tās pieteikumu.
- 23 2015. gada 18. septembrī Komisija informēja prasītāju par jauna ražotāja eksportētāja režīma pieteikuma izskatīšanas stadiju. Uzskatīdama, ka šis pieteikums vēl joprojām nebija pietiekami pamatots, tā nosūtīja otro skaidrojumu pieprasījumu ar pielikumu, kurā tika precizēta prasītā informācija. Tā it īpaši ir norādījusi atšķirības starp publiski pieejamo informāciju un prasītājas

iesniegto informāciju un vēlējās saņemt paskaidrojumus par šiem jautājumiem. Attiecībā it īpaši uz nosacījumu, kas saistīts ar to, ka attiecīgais ražojums nav ticis eksportēts uz Savienību sākotnējās izmeklēšanas laikā, Komisija ir precizējusi šādi:

“Līdz šim vienīgā paziņotā informācija attiecībā uz *Foshan Lihua* pārdošanas apjomu [sākotnējās] izmeklēšanas laikposmā ir ar roku rakstīts ikmēneša pārdošanas apjomu saraksts par 2009. un 2010. gadu. Šajā sarakstā nav norādīts ne pārdotais daudzums, ne rēķina numuri, ne klientu adreses vai vārdi. Mēs saprotam, ka jūsu klientam nebija datorizētas grāmatvedības [sākotnējās] izmeklēšanas laikposmā. Diemžēl pašreizējā situācijā šī ierobežotā informācija neļauj izdarīt secinājumus par [šo kritēriju].”

- 24 Ar 2015. gada 29. septembra vēstuli prasītāja atbildēja uz otro skaidrojumu pieprasījumu. Nekonfidenciālā versija tika iesniegta Komisijai 2015. gada 5. novembrī. Prasītāja apgalvoja, ka Komisija nebija tiesīga tai prasīt attiecīgo informāciju un ka šie pieprasījumi ir pilnvaru ļaunprātīga izmantošana. Prasītāja prasija uzsākt pārskatīšanu sakarā ar jauna ražotāja eksportētāja režīma piešķiršanu un individuālu dempinga starpību.
- 25 2015. gada 4. decembrī Komisija nosūtīja prasītājai, *Cerame-Unie* un Ķīnas Tautas Republikas pārstāvniecībai Savienībā vispārīgo informācijas dokumentu, kurā bija izklāstīti būtiskākie fakti un apsvērumi, uz kuriem pamatojoties Komisija piedāvāja noraidīt pārskatīšanas sakarā ar jauna ražotāja eksportētāja režīmu lūgumu Galīgās regulas 3. panta izpratnē. It īpaši Komisija konstatēja, ka prasītāja bija attiecīgā ražojuma ražotāja eksportētāja un ka tā tiešām ir eksportējusi šo ražojumu uz Savienību pēc sākotnējās izmeklēšanas laikposma, tādējādi attiecīgā režīma piešķiršanas trešais nosacījums tika uzskatīts par izpildītu. Savukārt Komisija uzskatīja, ka prasītāja nav pierādījusi, ka sākotnējās izmeklēšanas laikposmā tā nav veikusi eksportu uz Savienību un ka tai nav saikņu ar sabiedrībām, kam tiek piemēroti attiecīgie antidempinga maksājumi. Tādējādi tika uzskatīts, ka divi pirmie nosacījumi nav izpildīti.
- 26 2015. gada 11. decembrī vispārīgais informācijas dokuments tika nodots Tirdzniecības aizsardzības instrumentu komitejas pārstāvniecībai.
- 27 Ar 2015. gada 20. decembra vēstuli prasītāja reaģēja uz vispārīgo informācijas dokumentu un lūdza, lai Komisija to uzklausa. Pirms savu apsvērumu par šo dokumentu iesniegšanas tā norādīja, ka Komisijai esot bijis pienākums vispirms pārbaudīt tās pieteikumu veikt starpposma pārskatīšanu. Tikai pakārtoti un ar nosacījumu, ja tā būtu uzskatījusi, ka starpposma pārskatīšana nebija pamatota, Komisijai būtu bijis jālemj par tās pārskatīšanas sakarā ar jauna ražotāja eksportētāja režīmu lūgumu. Tādējādi prasītāja aicināja Komisiju lemt par tās pieteikumu veikt starpposma pārskatīšanu līdz 2016. gada 20. janvārim. Prasītāja arī noliedza, ka tā būtu iesniegusi pieteikumu piešķirt antidempinga maksājuma likmi 30,6 % apmērā, kas ir piemērojama ražotājiem, kuri ir sadarbojušies, bet netika iekļauti atlasē. Tā esot lūgusi veikt atsevišķu pārbaudi. Turklāt prasītāja apgalvoja, ka Komisija savu izmeklēšanu (turpmāk tekstā – “attiecīgā izmeklēšana”) neesot veikusi objektīvi, ka tā esot balstījusies nevis uz faktiem, bet uz pieņēmumiem un ka tā esot uzlikusi tai lielāku pierādīšanas pienākumu nekā citiem pārskatīšanas atbilstoši jauna ražotāja eksportētāja režīmam pieteikumu iesniedzējiem.
- 28 2016. gada 11. janvārī prasītāja iesniedza savu apsvērumu nekonfidenciālo versiju.
- 29 2016. gada 13. janvārī notika prasītājas uzklaušanās Komisijā, kurā piedalījās arī divi Ķīnas Starptautiskās tirdzniecības palātas pārstāvji. Nav šīs noklausīšanās protokola vai ziņojuma par to. 2016. gada 15. janvārī prasītāja nosūtīja kopsavilkumu par to, kā tā saprot uzklaušanās laikā Komisijas ieņemto nostāju.
- 30 2016. gada 18. janvārī prasītāja nosūtīja Komisijai vēstuli pēc uzklaušanās. Tā it īpaši norādīja, ka saskaņā ar Pamatregulas 11. panta 4. punktu (tagad Regulas 2016/1036 11. panta 4. punkts) atzinums par pārskatīšanas sakarā ar jauna ražotāja eksportētāja režīmu uzsākšanu ir oficiāli jāpublicē *Eiropas*

Savienības Oficiālajā Vēstnesī un tas neesot noticis. Prasītāja apgalvoja arī, ka Komisija tai neesot iesniegusi nevienu dokumentu, kas varētu radīt šaubas par faktu, ka divi pirmie ražotāja eksportētāja režīma piešķiršanas nosacījumi ir tikuši izpildīti.

- 31 2016. gada 19. janvāra vēstulē Komisija precizēja, ka juridiskais pamats, kas reglamentē pārskatīšanu sakarā ar jauna ražotāja eksportētāja režīmu gadījumā, ja, kā tas ir šajā lietā, iestādes ir izmantojušas pārbaudi izlases veidā sākotnējā izmeklēšanā, esot nevis Pamatregulas 11. panta 4. punkts, bet īpaša norma, kas ir paredzēta regulās, ar kurām tiek noteikti galīgie antidempinga pasākumi. Tā atkārtoja konstatējumu, ka gadījumā, ja pārskatīšanas rezultāts būtu pozitīvs, prasītājam būtu jāpiemēro nevis individuāla likme, bet tāda pati antidempinga maksājuma likme kā ražotājiem eksportētājiem, kas sadarbojās sākotnējās izmeklēšanas laikā, bet netika iekļauti atlasē.
- 32 Ar 2016. gada 22. janvāra vēstuli prasītāja norādīja, ka tā nepiekrīt, ka pēc pārskatīšanas saskaņā ar Galīgās regulas 3. pantu tai tiek piemērota tāda pati antidempinga maksājuma likme kā ražotājiem eksportētājiem, kas ir sadarbojušies sākotnējā izmeklēšanā, bet netika iekļauti atlasē, uzskatot, ka būtu diskriminējoši piemērot atšķirīgus uzsākšanas nosacījumus jauniem ražotājiem eksportētājiem atkarībā no tā, vai ir tikusi izmantota pārbaudes izlases veidā metode. Prasītāja apgalvoja, ka tā esot iesniegusi pierādījumus, saskaņā ar kuriem tā pirmšķietami neesot eksportējusi attiecīgo ražojumu uz Savienību sākotnējās izmeklēšanas laikposmā, un ka tā neesot saistīta ar sabiedrībām, kam tiek piemērots attiecīgais antidempinga maksājums. Prasītāja apstrīdēja procedūras likumību, ievērojot Nolīguma par 1994. gada Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību (*GATT*) VI panta īstenošanu (OV 1994, L 336, 103. lpp.; turpmāk tekstā – “Antidempinga nolīgums”), kas ietverts Pasaules Tirdzniecības organizācijas (PTO) līguma (OV 1994, L 336, 3. lpp.) 1.A pielikumā, normas. Šajā pašā vēstulē prasītāja sniedza precizējumus par grupas struktūru un to, kā tā praksē lietoja savu preču “CE” marķējumu.
- 33 2016. gada 15. aprīlī Komisija pieņēma Īstenošanas lēmumu C(2016) 2136 *final*, ar ko ir noraidīts pieteikums par jauna ražotāja eksportētāja režīmu saistībā ar galīgiem antidempinga pasākumiem, kas ar Galīgo regulu ir noteikti Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes keramikas fližu importam (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”). Vispirms tā precizēja, ka Pamatregulas 11. panta 4. punkts nevar būt juridiskais pamats tad, ja sākotnējā izmeklēšanā ir tikusi izmantota pārbaude izlases veidā un ja pieteikuma juridiskais pamats bija Galīgās regulas 3. pants.
- 34 Attiecībā uz tādiem jauna ražotāja eksportētāja režīma piešķiršanas nosacījumiem, kādi ir paredzēti šajā tiesību normā, vispirms Komisija konstatēja, ka prasītāja bija attiecīgā ražojuma ražotājs eksportētājs un ka tā tiešām ir eksportējusi šo ražojumu uz Savienību pēc sākotnējās izmeklēšanas laikposma. Tādējādi trešais attiecīgā režīma piešķiršanas nosacījums tika uzskatīts par izpildītu.
- 35 Pēc tam attiecībā uz otro nosacījumu, saskaņā ar kuru uzņēmums, kas lūdz piešķirt attiecīgo režīmu, nedrīkst būt saistīts ar sabiedrību, kam tiek piemēroti attiecīgie antidempinga maksājumi, Komisija savukārt uzskatīja, ka prasītājas sniegtā informācija bija nepilnīga un pretrunā publiski pieejamajiem datiem. Tātad, tā kā attiecīgā izmeklēšana neļāva Komisija apstiprināt, ka prasītāja nebija saistīta ar šādu uzņēmumu, tika secināts, ka prasītāja nav izpildījusi otro nosacījumu.
- 36 Visbeidzot attiecībā uz pirmo nosacījumu, saskaņā ar kuru uzņēmums, kas lūdz attiecīgo režīmu, nedrīkst būt eksportētājs attiecīgo ražojumu uz Savienību sākotnējās izmeklēšanas laikposmā, Komisija, uzskatot, ka prasītājas sniegtā informācija bija nepilnīga un pretrunā esoša citai tās rīcībā esošai informācijai, nevarēja izslēgt, ka minētajā laikposmā prasītāja tieši vai netieši ar saistītu sabiedrību starpniecību vai saskaņā ar ražošanas līgumiem ar citiem nesaistītiem uzņēmumiem ir eksportējusi attiecīgo ražojumu uz Savienību. Līdz ar to Komisija secināja, ka prasītāja neatbilst arī pirmajam kritērijam.

- 37 Konstatējusi, ka prasītāja nav pierādījusi, ka tā atbilstu režīma piešķiršanas pirmajam un otrajam nosacījumam, kas ir paredzēti Galīgās regulas 3. pantā, lai gan tai vairākkārt bija iespēja sniegt papildu informāciju, Komisija noraidīja tās pieteikumu piešķirt jauna ražotāja eksportētāja režīmu.
- 38 Turklāt ar 2016. gada 11. jūlija lēmumu Komisija noraidīja prasītājas pieteikumu veikt starpposma pārskatīšanu atbilstoši Pamatregulas 11. panta 3. punktam, un šis atteikums bija lietas, kurā ir taisīts 2018. gada 11. septembra spriedums *Foshan Lihua Ceramic/Komisija* (T-654/16, EU:T:2018:525), priekšmets.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 39 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kanclerjā iesniegts 2016. gada 20. jūnijā, prasītāja cēla šo prasību.
- 40 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kanclerjā iesniegts 2016. gada 3. oktobrī, *Cerame-Unie* lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas izvirzīto prasījumu atbalstam.
- 41 2016. gada 7. decembrī replikas rakstā prasītāja lūdza apvienot šo lietu ar lietu, kurā šobrīd ir taisīts 2018. gada 11. septembra spriedums *Foshan Lihua Ceramic/Komisija* (T-654/16, EU:T:2018:525). Tā arī lūdza, lai konfidenciāla informācija, kas uz to attiecas, netiku izpausta *Cerame-Unie*, un iesniedza attiecīgo dokumentu nekonfidenciālo versiju.
- 42 2016. gada 16. decembrī Komisija iebilda pret šīs lietas apvienošanu ar lietu, kurā šobrīd ir taisīts 2018. gada 11. septembra spriedums *Foshan Lihua Ceramic/Komisija* (T-654/16, EU:T:2018:525).
- 43 Ar 2017. gada 23. janvāra lēmumu Vispārējās tiesas ceturtās palātas priekšsēdētājs nolēma neapvienot abas attiecīgās lietas.
- 44 Ar 2017. gada 7. aprīļa rīkojumu Vispārējās tiesas ceturtās palātas priekšsēdētājs atļāva *Cerame-Unie* iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.
- 45 Persona, kas iestājusies lietā, nav izteikusi iebildumus par prasītājas konfidencialitātes pieteikumu.
- 46 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdēto lēmumu;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 47 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 48 Personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 49 Prasītāja izvirza astoņus pamatus, no kuriem pirmais attiecas uz Pamatregulas 11. panta 4. un 5. punkta (tagad Regulas 2016/1036 11. panta 5. punkts) un Antidempinga nolīguma 6.1. un 9.5. panta pārkāpumu, otrs – uz nediskriminācijas principa pārkāpumu, trešais – uz acīmredzamu kļūdu faktu vērtējumā, ceturtais – uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, piektais – uz pilnvaru nepareizu izmantošanu un kļūdu tiesību piemērošanā, sestais – uz acīmredzamu kļūdu tiesību piemērošanā, septītais – uz tiesību tikt uzklautam pārkāpumu un motivāciju, kas pamatota nevis ar faktiem, bet ar pieņēmumiem, un astotais – uz Antidempinga nolīguma 9.5. panta pārkāpumu.

Par pirmo pamatu – Pamatregulas 11. panta 4. un 5. punkta un Antidempinga nolīguma 6.1. un 9.5. panta pārkāpumu

- 50 Ar pirmo pamatu prasītāja kritizē apstrīdētā lēmuma 8. apsvērumu. Tas ir izteikts šādi:

“[Prasītāja] apgalvoja, [ka tai] pārskatīšanā sakarā ar jaunu ražotāju eksportētāju saskaņā ar Pamatregulas 11. panta 4. punktu bija jānosaka individuāls maksājums. Komisija atspēkoja šo argumentu, uzsverot, ka Pamatregulas 11. panta 4. punkts nevar būt juridiskais pamats tad, ja pārbaude izlases veidā ir tikusi izmantota sākotnējā izmeklēšanā un ja pieteikuma juridiskais pamats bija [Galīgās] regulas 3. pants.”

- 51 Prasītāja būtībā apgalvo, ka tas, ka Komisija drīzāk izmanto Galīgās regulas 3. pantā paredzēto procedūru nekā to, kas ir paredzēta Pamatregulas 11. panta 4. punktā, varētu tai radīt negatīvas sekas. Lai arī saskaņā ar Pamatregulas 11. panta 5. punktu pārskatīšanas procedūrā esot piemērojams Pamatregulas 5. panta 10. punkts (tagad Regulas 2016/1036 5. panta 10. punkts), kurā ir paredzēta paziņojuma par antidempinga izmeklēšanas uzsākšanu publicēšana, šajā lietā nekāds paziņojums par pārskatīšanas procedūras uzsākšanu neesot ticis publicēts, tādējādi ieinteresētās personas, kas ir norādītas Pamatregulas 6. panta 7. punktā (tagad Regulas 2016/1036 6. panta 7. punkts), tas ir, importētāji un Ķīnas valdība, neesot varējušas iestāties lietā administratīvās procedūras ietvaros. Ķīnas valdība būtu varējusi sniegt informāciju, kas apstiprinātu, ka prasītāja atbilst visiem nosacījumiem, lai saņemtu jauna ražotāja eksportētāja režīmu, kas ir paredzēts Galīgās regulas 3. pantā.
- 52 Nekas nepamatojot to, ka gadījumā, ja sākotnējās izmeklēšanas procedūrā tiek izmantota pārbaude izlases veidā, trešajām ieinteresētajām personām nav tiesību iestāties lietā pārskatīšanas procedūrā sakarā ar jauna ražotāja eksportētāja režīmu, bet tās ir aicinātas to darīt Pamatregulas 11. panta 4. punktā paredzētajā procedūrā. Tas tā esot vēl jo vairāk tāpēc, ka Komisija esot pieļāvusi, ka kritēriji jauna ražotāja eksportētāja režīma piešķiršanai būtībā esot identiski gan izmeklēšanā, kas tiek veikta atbilstoši Pamatregulas 11. panta 4. punktam, gan izmeklēšanā atbilstoši Galīgās regulas 3. pantam. Tāda jauna ražotāja eksportētāja režīma pieteicēji, kāds ir paredzēts Galīgās regulas 3. pantā, tādējādi tiekot diskriminēti salīdzinājumā ar tiem, kas lūdz šo režīmu, piemērojot Pamatregulas 11. panta 4. punktu. Pamatregulas 11. panta 4. punkta ceturtdaļa (tagad Regulas 2016/1036 11. panta 4. punkta ceturtdaļa) nesot *lex specialis* salīdzinājumā ar Pamatregulas 11. panta 5. punktu.
- 53 Replikas rakstā prasītāja apgalvo, ka Komisijas prakse, kas ieviesta arī ar apstrīdēto lēmumu, kas esot pieņemta, pamatojoties uz Galīgās regulas 3. pantu, un kas izpaužoties kā visu Pamatregulas 5. panta 11. punktā (tagad Regulas 2016/1036 5. panta 11. punkts) un 6. panta 7. punktā minēto ieinteresēto personu neinformēšana, esot pretrunā Antidempinga nolīguma 6.1. pantam.
- 54 Antidempinga nolīguma 9.5. pants Savienībās tiesības esot transponēts ar Pamatregulas 11. panta 4. punktu, kurā tas esot gandrīz burtiski pārņemts. Tātad PTO tiesībās pienākuma īstenošanai Savienības tiesībās esot tieša ietekme Savienības tiesībās. Antidempinga nolīguma 9.5. pantā neesot atļauts piemērot atkāpes pieeju sabiedrībām atkarībā no to iekļaušanas vai neiekļaušanas atlasē. Tas esot piemērojams visiem jaunajiem ražotājiem eksportētājiem.

- 55 Turklāt, kaut arī sabiedrībām, kas netika iekļautas atlasē, gan atbilstoši Pamatregulas 17. panta 3. punktam, gan atbilstoši Antidempinga nolīguma 6.10.2. pantam, kam Savienības tiesībās esot tieša iedarbība, esot tiesības uz atsevišķu pārbaudi, tātad tām nevarot tikt paredzēta antidempinga maksājuma likme, kas noteikta, izmantojot augstāko dempinga starpību, kura konstatēta ražojumam, kas pārstāv tādu ražotāju eksportētāju, kurš ir sadarbojies, proti, 69,7%. Tā kā prasītāja esot bijusi vienīgais eksportētājs, kas lūdza piemērot jauna ražotāja eksportētāja režīmu, un tā kā esot zuduši iemesli, lai izmantotu pārbaudi izlases veidā, Komisijai esot bijusi jānosaka atsevišķa pārbaude.
- 56 Komisija un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentus.
- 57 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka prasītājas arguments būtībā ir jāsaprot tādējādi, ka apstrīdētais lēmums ir pretējs Pamatregulas 11. panta 4. un 5. punktam un Antidempinga nolīguma 9.5. pantam, jo tas tika pieņemts izmeklēšanas rezultātā, kura netika darīta zināma sabiedrībai, publicējot paziņojumu par tās uzsākšanu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.
- 58 Kā apgalvo Komisija, apstrīdētais lēmums nevarēja tikt pieņemts, pamatojoties uz Pamatregulas 11. panta 4. punktu. No Pamatregulas 11. panta 4. punkta ceturtais daļas izrietot, ka šī panta normas nav piemērojamas, ja maksājums tiek piemērots atbilstoši šīs pašas regulas 9. panta 6. punktam, tas ir, ja sākotnējā izmeklēšanā iestādes ir izmantojušas pārbaudi izlases veidā, kā tas notika šajā lietā.
- 59 Tādējādi Pamatregulas 11. panta 5. punkts, ar kuru tikai attiecībā uz pārskatīšanas procedūrām, kas paredzētas Pamatregulas 11. panta 2. punktā (tagad Regulas 2016/1036 11. panta 2. punkts) un Pamatregulas 11. panta 3. un 4. punktā, ir transponētas atbilstošās Pamatregulas normas, kas attiecas uz izmeklēšanas procedūrām un to rīkošanu, proti, Pamatregulas 5. panta 10. un 11. punkts un šīs pašas regulas 6. panta 7. punkts, nav piemērojams izmeklēšanā, pamatojoties uz Galīgās regulas 3. pantu.
- 60 Savienības likumdevēja gribu nepiemērot Pamatregulas 11. panta 4. punkta pirmo līdz trešo daļu (tagad Regulas 2016/1036 11. panta 4. punkta pirmā līdz trešā daļa) gadījumā, kad sākotnējā izmeklēšanā tiek izmantota pārbaude izlases veidā, kā arī piemērot šīs pašas regulas 11. panta 5. punktu tikai tiem pārskatīšanas pasākumiem, kas paredzēti 11. panta 2.–4. punktā, apstiprina tas, ka šīs abas tiesību normas nav grozītas pēc tam, kad, sākot ar Padomes Regulu (EK) Nr. 285/97 (1997. gada 17. februāris), ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 738/92 par galīgā antidempinga maksājuma uzlikšanu kokvilnas šķiedru importam, kura izcelsme ir Brazīlijā un Turcijā (OV 1997, L 48, 1. lpp.), tika ieviesta Padomes un Komisijas prakse, ievērojot noteiktus priekšnoteikumus, noteikt jauniem ražotājiem eksportētājiem dempinga starpību, kas aprēķināta saskaņā ar Pamatregulas 9. panta 6. punktu.
- 61 Turklāt ir konstatēts, ka prasītāja ir lūgusi piemērot Galīgās regulas 3. pantu un ka tā tika pienācīgi informēta par antidempinga maksājuma likmi, kas tai tiks piemērota gadījumā, ja attiecīgās izmeklēšanas rezultāts būs pozitīvs.
- 62 Apstrīdētais lēmums tika pieņemts, pamatojoties uz Galīgās regulas 3. pantu, kurā ir noteikta īpaša procedūra antidempinga maksājuma likmes 30,6% apmērā, kas piemērojama ražotājiem, kuri ir sadarbojušies, bet netika iekļauti atlasē, attiecināšana uz uzņēmējiem, kas, izmantojot šajā tiesību normā paredzētos trīs nosacījumus, pierāda, ka tie ir jauni ražotāji eksportētāji. Galīgās regulas 3. pantā nav paredzēts publicēt paziņojumu par pārskatīšanas izmeklēšanas uzsākšanu vai paziņot par tās uzsākšanu citām ieinteresētajām personām Pamatregulas 5. panta 10. un 11. punkta un 6. panta 7. punkta izpratnē.
- 63 Ciktāl replikas rakstā prasītāja apgalvo, ka Komisijas prakse, kas arī ir istenota ar apstrīdēto lēmumu un ir pieņemta, pamatojoties uz Galīgās regulas 3. pantu, un kas izpaužas kā visu Pamatregulas 5. panta 11. punktā un 6. panta 7. punktā minēto ieinteresēto personu neinformēšana, ir pretrunā Antidempinga nolīguma 6.1. pantam, ir jākonstatē, ka runa ir par jaunu argumentu, kas pirmo reizi ir izvirzīts replikas stadijā. Tomēr, kā prasītāja būtībā apgalvoja tiesas sēdē, tas būtībā ir citu argumentu,

kas ir iesniegti saistībā ar prasību, izvērsums, ar kuru tiek iebilsts pret to, ka nav publicēts paziņojums par attiecīgās pārskatīšanas procedūras uzsākšanu un nav informētas visas ieinteresētās personas. Tādējādi šis arguments ir pieņemams. Attiecībā uz minētā argumenta pamatotību ir jānorāda, ka Antidempinga nolīguma 6.1. pants, saskaņā ar kuru “visām antidempinga izmeklēšanā ieinteresētajām pusēm tiek paziņots par informāciju, kuru pieprasa institūcijas, un tām tiek dota pienācīga iespēja iesniegt rakstiski visus pierādījumus, kurus tās uzskata par izmeklēšanai būtiskiem”, Savienības tiesībās ir transponēts ar Pamatregulas 5. panta 10. punktu. Iepriekš 59. punktā jau ir nospriests, ka Pamatregulas 11. panta 5. punkts, ar kuru tikai attiecībā uz Pamatregulas 11. panta 2.–4. punktā paredzētajām pārskatīšanas procedūrām ir transponētas atbilstošās Pamatregulas normas, kas attiecas uz izmeklēšanas procedūrām un to rikošanu, tāpat Pamatregulas 5. panta 10. punkts, nav piemērojams izmeklēšanā, pamatojoties uz Galīgās regulas 3. pantu.

- 64 Otrkārt, tā kā prasītāja būtībā uzskata, ka apstrīdētais lēmums ir pretrunā Antidempinga nolīguma 9.5. pantam tāpēc, ka Pamatregulas 11. panta 4. punkts pats ir pretrunā šai tiesību normai, jo ar to no tajā paredzētās pārskatīšanas piemērošanas jomas ir izslēgtas situācijas, kad iestādes ir izmantojušas pārbaudi izlases veidā sākotnējā izmeklēšanā, kas būtu licis Komisijai izmantot Galīgās regulas 3. pantu, kā apgalvo Komisija, vispirms ir svarīgi pārbaudīt, vai Antidempinga nolīguma 9.5. pantam ir tieša iedarbība Savienības tiesību sistēmā.
- 65 Šajā ziņā pietiek konstatēt, ka, lai gan Pamatregulas 11. panta 4. punkta pirmās līdz trešās daļas saturs, izņemot trešo nosacījumu, kas saistīts ar eksporta pēc sākotnējās izmeklēšanas laikposma veikšanu, ir analogs Antidempinga nolīguma 9.5. panta formulējumam, Pamatregulas 11. panta 4. punkts ietver arī ceturto daļu, saskaņā ar kuru šis pants nav piemērojams, ja maksājumi ir noteikti atbilstoši šīs pašas regulas 9. panta 6. punktam, tas ir, ja sākotnējās izmeklēšanas ietvaros iestādes ir izmantojušas pārbaudi izlases veidā. Šī izņēmuma mērķis ir neradīt jauniem ražotājiem eksportētājiem labāku procesuālo situāciju nekā tām personām, kas ir sadarbojušās sākotnējā izmeklēšanā, bet nav iekļautas atlasē. Šī problēma nav ņemta vērā Antidempinga nolīgumā. Tādējādi Pamatregulas 11. panta 4. punkta ceturtda daļa ir Savienības likumdevēja gribas izpausme pieņemt šajā jomā Savienības tiesību sistēmai atbilstošu pieeju. No tā izriet, ka minēto tiesību normu nevar uzskatīt par pasākumu, kas vērsts uz to, lai Savienības tiesību sistēmā nodrošinātu konkrēta pienākuma, kas ir noteikts PTO ietvaros, izpildi. Savienības likumdevējs ir īstenojis savu normatīvo kompetenci attiecībā uz pārskatīšanas procedūras jauniem ražotājiem eksportētājiem uzsākšanas nosacījumiem, piemērojot Savienības tiesību sistēmai atbilstošu pieeju, un tādējādi nevar tikt konstatēta Savienības likumdevēja griba, pieņemot Pamatregulas 11. panta 4. punktu, īstenojot konkrētus pienākumus, kas ir ietverti Antidempinga nolīguma 9.5. pantā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, Komisija/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 48., 50. un 53. punkts). No minētā izriet, ka Antidempinga nolīguma 9.5. pantam nav tiešas iedarbības Savienības tiesību sistēmā.
- 66 Treškārt, tā kā izmeklēšanas, kas notiek atbilstoši Galīgās regulas 3. pantam, mērķi ir šaurāki nekā izmeklēšanas atbilstoši Pamatregulas 11. panta 4. punktam mērķi, ir pamatots tas, ka mazāks skaits personu tiek informētas par izmeklēšanas uzsākšanu saskaņā ar Galīgās regulas 3. pantu. Lai gan atbilstoši Pamatregulas 11. panta 4. punktam veikta izmeklēšana ir vērsta uz to, lai noteiktu ne tikai, vai attiecīgais uzņēmējs ir jauns ražotājs eksportētājs, bet arī gadījumā, ja atbilde uz šo pirmo jautājumu ir apstiprinoša, tā individuālo dempinga starpību, atbilstoši Galīgās regulas 3. pantam veiktās izmeklēšanas mērķis vienīgi ir pārbaudīt, vai attiecīgais uzņēmējs tiešām ir jauns ražotājs eksportētājs. Šīs izmeklēšanas laikā pēdējam minētajam ir jāpierāda, ka tas nav eksportētājs Galīgās regulas 1. panta 1. punktā norādītos Ķīnas izcelsmes ražojumus sākotnējās izmeklēšanas laikposmā, ka tas nav saistīts ar eksportētāju vai ražotāju, uz ko attiecas šajā regulā paredzētie pasākumi, un ka tas faktiski ir eksportētājs attiecīgos ražojumus vai ka tas neatsaucamā veidā ar līgumu ir apņēmis eksportēt ievērojamu to daudzumu uz Savienību pēc sākotnējās izmeklēšanas laikposma beigām. Tā kā šie nosacījumi attiecas uz attiecīgā operatora paša situāciju, acīmredzami pēdējais minētais atrodas vislabākajā situācijā, izņemot jebkuras trešās personas, lai sniegtu vajadzīgo informāciju.

- 67 Ceturtkārt un katrā ziņā, pat ja būtu jānospiež, ka Komisijai, pieņemot apstrīdēto lēmumu, bija saistošs Pamatregulas 5. panta 10. un 11. punkts un 6. panta 7. punkts, procesuāls pārkāpums ir pamats lēmuma pilnīgai vai daļējai atcelšanai tikai tad, ja ir pierādīts, ka šāda pārkāpuma neesamības gadījumā apstrīdētajam lēmumu būtu cits saturs (rikojums, 2007. gada 24. septembris, *Torres/ITSB* un *Bodegas Muga*, C-405/06 P, nav publicēts, EU:C:2007:546, 29. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumus, 1980. gada 29. oktobris, *van Landewyck u.c./Komisija*, no 209/78 līdz 215/78 un 218/78, nav publicēts, EU:C:1980:248, 47. punkts, un 2013. gada 6. februāris, *Bopp/ITSB* (Attēlots zaļš astonstūris), T-263/11, nav publicēts, EU:T:2013:61, 49. punkts).
- 68 Pusei, kas atsaucas uz šo procesuālo pārkāpumu, ir jāpierāda – ja tā nebūtu, apstrīdētajam lēmumam varētu būt cits saturs.
- 69 Prasības pieteikumā prasītāja norādīja, ka šajā lietā importētāji un it īpaši Ķīnas valdība varēja izteikt komentārus par labu prasītājam un to, iespējams, darīja. Pēc tam tā vairākas reizes atkārtoja, ka Ķīnas valdība būtu iestājusies lietā prasītājas atbalstam administratīvajā procedūrā, ja tā būtu bijusi informēta par to, un ka tā it īpaši būtu sniegusi informāciju, kas varēja viest skaidrību Komisijai. Visbeidzot replikas rakstā prasītāja apgalvoja, ka neviena eksportētāju, importētāju vai patērētāju apvienība un neviens līgumslēdzējs, ne tikai sabiedrība, netika informēts un ka līdz ar to nevar izslēgt iespēju, ka tie iestātos administratīvajā procedūrā.
- 70 Tomēr jākonstatē, ka Ķīnas valdība ir saņēmusi vispārīgo informācijas dokumentu, bet tā nav iesniegusi nekādus apsvērumus šajā ziņā un vēl jo mazāk – precīzus datus. Attiecībā uz Ķīnas Starptautiskās tirdzniecības palātu nav apstrīdēts, ka tiesas sēdē viens no tās pārstāvjiem ir izdarījis vispārīgu paziņojumu prasītājas vārdā, bet viņš nav sniedzis nekādus precizējumus par lietas būtību. Attiecībā uz eksportētāju, importētāju vai patērētāju apvienībām, līgumslēdzējiem un sabiedrību prasītāja nekādi nav norādījusi, kādā veidā tieši tie būtu varējuši papildināt informāciju, kuras neesamību Komisija konstatēja prasītājas lietas materiālos, vai izskaidrot to informāciju, ko Komisija uzskatīja par pretrunīgu. Turklāt prasītāja nav izmantojusi iespēju, kas tai bija saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 91.–102. pantu, prasīt, lai šo apvienību pārstāvji ierodas Vispārējā tiesā, lai apstiprinātu šos apgalvojumus (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2017. gada 6. septembris, *Intel/Komisija*, C-413/14 P, EU:C:2017:632, 101. punkts). Turklāt, kā ir norādīts iepriekš 66. punktā, tā kā Galīgās regulas 3. pantā paredzētie nosacījumi attiecas uz attiecīgajam uzņēmējam raksturīgo situāciju, ir acīmredzami, ka pēdējais minētais atrodas vislabākajā situācijā, lai sniegtu vajadzīgo informāciju, izslēdzot jebkuru trešo personu.
- 71 No minētā izriet, ka prasītāja nav varējusi pierādīt – ja nebūtu apgalvotā procesuālā pārkāpuma, apstrīdētajam lēmumam varētu būt atšķirīgs saturs.
- 72 Piektkārt, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, Pamatregulas 17. panta 3. punkts un Antidempinga nolīguma 6.10.2. punkts, kuros ir paredzēta iespēja ražotājam eksportētājam, kas netika iekļauts atlasē, lūgt atsevišķu pārbaudi, lai saņemtu individuālu dempinga starpību, neattiecas uz šo lietu. Kā to būtībā apgalvo persona, kas iestājusies lietā, iespēja noteikt individuālu dempinga starpību saistībā ar pārskatīšanu sakarā ar jaunu ražotāju eksportētāju ir paredzēta speciālajā tiesību normā, proti, Pamatregulas 11. panta 4. punkta pirmajā līdz trešajā daļā. Kā jau iepriekš norādīts, šīs regulas 11. panta 4. punkta ceturtajā daļā ir paredzēts izņēmums no minētā noteikuma pārbaudes izlases veidā sākotnējās izmeklēšanas ietvaros gadījumā.
- 73 Sestkārt, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, uzņēmēji, kas prasa jauna ražotāja eksportētāja režīmu, pamatojoties uz Galīgās regulas 3. pantu, netiek diskriminēti salīdzinājumā ar tiem, kas var to prasīt atbilstoši Pamatregulas 11. panta 4. punktam. Galīgās regulas 3. pantā un Pamatregulas 11. panta 4. punkta ceturtajā daļā ir garantēts, ka pārbaudes izlases veidā gadījumā, pirmkārt, jaunajiem ražotājiem eksportētājiem netiek piešķirtas priekšrocības salīdzinājumā ar ražotājiem eksportētājiem, kas ir sadarbojušies sākotnējā izmeklēšanā, bet nav tikuši iekļauti atlasē, un, otrkārt, tie var saņemt tādu pašu antidempinga likmi kā šie pēdējie minētie. Tādējādi jebkāda atšķirīga attieksme pret

ražotājiem eksportētājiem, uz kuru norāda prasītāja, ir raksturīga pārbaudes izlases veidā metodes izmantošanai, kas ir skaidri paredzēta Pamatregulas 17. pantā. Prasītāja nav izvirzījusi iebildi par šīs tiesību normas prettiesiskumu, ņemot vērā nediskriminācijas principu.

74 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu – nediskriminācijas principa pārkāpumu

75 Prasītāja norāda, ka nesēn Komisijas Īstenošanas Regulā (ES) 2015/2179 (2015. gada 25. novembris), ar ko sāk pārskatīt Padomes Īstenošanas Regulu (ES) Nr. 102/2012, ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu par tostarp Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes tērauda trošu un tauvu importu un attiecina šo maksājumu arī uz tērauda trošu un tauvu importu, kurš nosūtīts no Korejas Republikas, neatkarīgi no tā, vai tas ir deklarēts ar izcelsmi Korejas Republikā, lai noteiktu iespēju vienu Korejas eksportētāju atbrīvot no šo pasākumu piemērošanas, atceļot antidempinga maksājumu attiecībā uz importu, ko veic minētais eksportētājs, un paredzot minētā eksportētāja importa reģistrāciju (OV 2015, L 309, 3. lpp.), Komisija pareizi esot piemērojusi Korejas ražotājam eksportētājam Pamatregulas normu par jauniem eksportētājiem, t.i., Pamatregulas 11. panta 4. punktu. No Īstenošanas regulas 2015/2179 6.–13. apsvēruma izrietot, ka attiecīgajam ražotājam eksportētājam esot bijuši jāiesniedz vienīgi pierādījumi, kas *prima facie* pierāda, ka tas ir izpildījis Pamatregulas 11. panta 4. punktā paredzētos trīs nosacījumus, ka Komisija pēc tam esot atbrīvojusi visus šī Korejas eksportētāja importus no visiem antidempinga maksājumiem minētās izmeklēšanas laikā un ka tā esot aicinājusi trešās ieinteresētās personas darīt zināmu savu viedokli. Turklāt procedūra, kuras rezultātā tika pieņemta Īstenošanas regula 2015/2179, esot ilgusi tikai divus mēnešus.

76 Šajā lietā attieksme pret prasītāju esot bijusi diskriminējoša tādēļ, ka sākotnējās izmeklēšanas laikā esot tikusi izmantota pārbaude izlases veidā un tāpat Galīgās regulas 3. pantā paredzētā procedūra. Tā, tāpat kā Korejas ražotājs eksportētājs, savā 2013. gada septembra pieteikumā esot sniegusi pirmšķietami pietiekamus pierādījumus, bet tā neesot tikusi atbrīvota no maksājumiem attiecīgās izmeklēšanas laikā un tai lēmuma pieņemšana esot bijusi jāgaida vairāk nekā divus ar pusi gadus. Turklāt replikas rakstā prasītāja apgalvo, ka pretēji tam, kas ir paredzēts Pamatregulas 16. panta 2. punktā (tagad Regulas 2016/1036 16. panta 2. punkts), lietā, kurā tika pieņemta Īstenošanas regula 2015/2179, Komisija neesot mēģinājusi papildināt prasītājas sniegto informāciju, izdarot apsekošanu.

77 Tā kā tai esot uzlikti antidempinga maksājumi 69,7 % apmērā visas attiecīgās izmeklēšanas laikā, kas ilga vairāk nekā divus ar pusi gadus, prasītāja neesot varējusi attīstīt savu darbību Savienībā, kas esot radījis ļoti nopietnas saimnieciskās sekas.

78 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

79 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka, atsaucoties uz Īstenošanas regulu 2015/2179, ar kuru sāk pārskatīt Padomes Īstenošanas regulu (ES) Nr. 102/2012 (2012. gada 27. janvāris), ar kuru pēc termiņa beigu pārskatīšanas saskaņā ar [Pamatregulas] 11. panta 2. punktu Ķīnas Tautas Republikas un Ukrainas izcelsmes tērauda trošu un tauvu importam noteikto galīgo antidempinga maksājumu attiecina arī uz tādu tērauda trošu un tauvu importu, kas sūtītas no Marokas, Moldovas un Korejas Republikas, neatkarīgi no tā, vai tās ir deklarētas ar izcelsmi minētajās valstīs, un ar kuru saskaņā ar [Pamatregulas] 11. panta 2. punktu izbeidz termiņa beigu pārskatīšanas procedūru attiecībā uz Dienvidāfrikas izcelsmes tērauda trošu un tauvu importu (OV 2012, L 36, 1. lpp.), prasītāja apgalvo, ka tā esot diskriminēta salīdzinājumā ar Korejas ražotāju eksportētāju, uz ko attiecas šī procedūra. Tā būtībā norāda, ka, pretēji tam, kā tas bija procedūrā, kurā ir pieņemta minētā sāksanas regula, procedūra, kuras rezultātā ir pieņemts apstrīdētais lēmums, neesot tikusi publiskota ar paziņojumu par sāksanu vai pat ieinteresētajām pusēm par to neesot ticis paziņots, ka attiecīgā izmeklēšana esot ilgusi pārāk ilgi, ka šīs izmeklēšanas laikā neesot apturēti spēkā esošie antidempinga maksājumi un ka tai esot bijuši jāiesniedz būtiskāki pierādījumi.

- 80 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas princips paredz, ka salīdzināmas situācijas nedrīkst tikt aplūkotas atšķirīgi, bet atšķirīgas situācijas nedrīkst tikt aplūkotas vienādi, ja vien šāda pieeja nav objektīvi pamatota (skat. spriedumu, 2007. gada 13. decembris, *Asda Stores*, C-372/06, EU:C:2007:787, 62. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 81 Kā to apgalvo Komisija, situācijas, kas raksturo abas prasītājas salīdzinātās lietas, ir atšķirīgas, tāpēc diskriminācija nevar tikt konstatēta.
- 82 Pirmkārt, prasītāja ir pieteikusi jauna ražotāja eksportētāja režīmu, kas ir paredzēts Galīgās regulas 3. pantā. Savukārt prasītājas norādītais Korejas ražotājs eksportētājs lūdza, lai to iekļauj ražotāju eksportētāju sarakstā, kas ir atbrīvoti no antidempinga maksājuma, kurš attiecas uz attiecīgā ražojuma importu, kas ir nosūtīts no Korejas Republikas atbilstoši Pamatregulas 13. panta 4. punkta piektajai daļai (tagad Regulas 2016/1036 13. panta 4. punkta piektā daļa), kura attiecībā uz šī punkta piemērošanu atsaucas uz Pamatregulas 11. panta 4. punktu, attiecībā uz uzņēmumiem, kas prasa atbrīvojumu no antidempinga maksājuma pēc regulas par antidempinga maksājumu paplašināšanu pieņemšanas. Šādas procedūras ietvaros nepietiek pierādīt, ka ir izpildīti Pamatregulas 11. panta 4. punktā paredzētie nosacījumi. Attiecīgajam uzņēmumam saskaņā ar Pamatregulas 13. panta 4. punkta trešo daļu (tagad Regulas 2016/1036 13. panta 4. punkta trešā daļa) ir arī jāpierāda, ka tas nenodarbojas ar apiešanu. Tas arī ir iemesls, kura dēļ Īstenošanas regulas 2015/2179 6. un 8. apsvērumā ir precizēts, ka Korejas ražotājs eksportētājs ir sniedzis pietiekamus pierādījumus, kas pirmšķietami pierāda, ka tas nav apgājis pasākumus, kas attiecīgajam ražojumam ir jāpiemēro minētajā lietā. Šāda veida izmeklēšanas saturs tātad ir plašāks nekā Galīgās regulas 3. pantā paredzētajai izmeklēšanai.
- 83 Otrkārt, ar Īstenošanas regulu 2015/2179 nav piešķirts Korejas ražotāja eksportētāja prasītais atbrīvojums, bet vienīgi ir sākta attiecīgā izmeklēšana. Tātad fakts, ka Komisija šajā atbrīvojuma procedūras stadijā apmierinājās ar pierādījumiem, saskaņā ar kuriem minētais Korejas ražotājs eksportētājs pirmšķietami izpildīja prasītos nosacījumus, nenozīmē, ka šim uzņēmumam tika prasīti mazāk pierādījumi nekā prasītājai. Tas tikai nozīmē, ka šī uzņēmuma iesniegtie pierādījumi bija pietiekami skaidri, lai tiktu uzsākta minētā izmeklēšana, kuras mērķis bija galīgi apstiprināt pēdējās minētās apgalvojumus. Turklāt, kaut arī prasītāja atkārtoti apgalvo, ka tai bija jāpiešķir jauna ražotāja eksportētāja režīms, jo tā bija iesniegusi pierādījumus, kas pirmšķietami pierāda, ka tā izpilda vajadzīgos nosacījumus, nekas Galīgās regulas 3. pantā un vēl jo mazāk Pamatregulas 11. panta 4. punktā neļauj uzskatīt, ka pietiek ar to, ka attiecīgais uzņēmums sniedz šādus pierādījumus, lai izpildītu tā pierādīšanas pienākumu. Abos gadījumos likumdevējs ir paredzējis, ka uzņēmumam, kas vēlas iegūt jauna ražotāja eksportētāja režīmu, ir jāpierāda, ka ir izpildīti vajadzīgie nosacījumi.
- 84 Treškārt, pretēji izmeklēšanai, kuras rezultātā ir pieņemta Galīgā regula, tajā, kuras rezultātā ir pieņemta Īstenošanas regula Nr. 102/2012, netika izmantota pārbaude izlases veidā, līdz ar to Korejas ražotājs eksportētājs varēja atsaukties uz Pamatregulas 11. panta 4. punkta pirmo līdz trešo daļu. Jau saistībā ar pirmo pamatu ir nospriests, ka nevar konstatēt diskrimināciju tādēļ, ka attiecībā uz jaunajiem ražotājiem eksportētājiem nevar tikt noteikta pārskatīšana, pamatojoties uz Pamatregulas 11. panta 4. punktu, ja sākotnējā izmeklēšanā ir tikusi izmantota pārbaude izlases veidā un ja līdz ar to tiem var tikt noteikta vienīgi antidempinga maksājuma likme, kas piemērojama tiem ražotājiem eksportētājiem, kuri sadarbojas, bet netika iekļauti atlasē.
- 85 Ceturtkārt, tāpat arī ir runa par atšķirībām attiecībā uz paziņošanu par izmeklēšanas uzsākšanu ieinteresētajām personām, kas atšķiras atkarībā no tā, vai tā notiek atbilstoši Galīgās regulas 3. pantam vai Pamatregulas 11. panta 4. punktam, un kas ir atkarīga arī no pārbaudes izlases veidā izmantošanas sākotnējā izmeklēšanā.

- 86 Piektkārt, tā kā izmeklēšana, kas sāka ar Īstenošanas regulu 2015/2179, arī notika, pamatojoties uz Pamatregulas 11. panta 4. punktu, tai saskaņā ar tā trešo daļu pievienojas atbrīvojums no spēkā esošā antidempinga maksājuma un no importa reģistrācijas šīs pašas izmeklēšanas laikā. Nekas tāds nav paredzēts Galīgās regulas 3. pantā, ar ko ir pamatota attiecīgā izmeklēšana.
- 87 Sestkārt, jākonstatē, ka prasītāja salīdzina laiku, kas Komisijai vajadzīgs, lai uzsāktu izmeklēšanu, pamatojoties uz Pamatregulas 13. panta 4. punktu, ar lēmuma pēc būtības par jauna ražotāja eksportētāja režīma piešķiršanu pieņemšanas laiku atbilstoši Galīgās regulas 3. pantam. Tomēr šīs divas situācijas nav salīdzināmas. Turklāt abas lietas atšķiras ar to, ka Korejas ražotāja eksportētāja lietas materiāli ir pietiekami, bet prasītājas lietā trūkst dokumentu, kā arī ar apstākli, ka prasītāja sākotnēji lūdza starpposma pārskatīšanu, pamatojoties uz Pamatregulas 11. panta 3. punktu, un ka noteiktu laiku pastāvēja šaubas par pēdējās minētās vēlamo pārskatīšanas veidu vai prioritātes kārtību, kādā bija jāizskata šīs starpposma pārskatīšanas pieteikums un jauna ražotāja eksportētāja režīma piešķiršanas pieteikums.
- 88 Septītkārt, attiecībā uz argumentu, kas attiecas uz Pamatregulas 16. panta 2. punkta pārkāpumu un kas pirmo reizi ir izvirzīts replikas rakstā, vispirms ir jāpārbauda tā pieņemamība. Prasītāja, kam šajā ziņā tiesas sēdē tika uzdoti jautājumi, nevēlējās sniegt savus apsvērumus. Komisija savukārt uzskatīja, ka minētais arguments ir jauns pamats, tāpēc tas ir jāatzīst par nepieņemamu. Šajā ziņā, lai gan prasītāja tiešām savā pieteikumā apgalvo, ka Komisija nav veikusi apsekošanu, no tā skaidri neizriet, ka tas ir nevis vispārīgs komentārs, bet atcelšanas pamats. Tātad vienīgi replikas stadijā prasītāja pirmo reizi apgalvoja Vispārējā tiesā, ka ir pārkāpta iepriekš minētā tiesību norma. Tādējādi runa ir par jaunu un tātad – nepieņemamu pamatu.
- 89 Katrā ziņā pietiek norādīt, ka Pamatregulas 16. panta 2. punktā, kas attiecas uz pārbaudes apmeklējumiem, ir paredzēts, ka “Komisija pēc vajadzības veic izmeklēšanu trešās valstīs”. Tādējādi pat šaubu par ražotāja eksportētāja lietā ietverto informāciju gadījumā Komisijai nav pienākuma veikt pārbaudes uz vietas, kā tā to tostarp ir apgalvojusi tiesas sēdē. Prasītāja nav pierādījusi, ka Komisijai šajā ziņā būtu jebkādi pienākumi. Tas tā ir it īpaši pārskatīšanu ietvaros, jo pierādīšanas pienākums par paredzēto nosacījumu izpildi skaidri ir uzņēmējam, kas lūdz piešķirt jauna ražotāja eksportētāja režīmu – vienalga vai tas ir atbilstoši Pamatregulas 11. panta 4. punktam vai atbilstoši Galīgās regulas 3. pantam.
- 90 No minētā izriet, ka prasītāja ir nepamatoti apgalvojusi, ka tā tika diskriminēta, tādējādi otrais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu – acīmredzamu kļūdu faktu vērtējumā

- 91 Ar trešo pamatu prasītāja apstrīd apstrīdētā lēmuma 11., 12. un 16. apsvērumu. Tie ir izteikti šādi:
- “(11) Attiecībā uz b) kritēriju, proti, ka [prasītāja] nav [saistīta] ar eksportētāju vai ražotāju, uz kuriem attiecas ar sākotnējo regulu ieviestie antidempinga maksājumi, *Foshan Lihua* atbildēs anketā norādīja, ka to veido sešu saistītu sabiedrību grupa. Divas atbildes uz papildu informācijas pieprasījumiem atklāja, ka pastāv divas citas saistītas sabiedrības, kas nebija minētas atbildēs anketā. Tomēr atbildēs nebija precizēts, kurā datumā šīs divas sabiedrības tika izveidotas, kā arī – vai tās bija izdarījušas ieguldījumus citās juridiskās vienībās.
- (12) Pēc informācijas izpaušanas *Foshan Lihua* norādīja, ka šīs divas sabiedrības nebija iekļautas sākotnējā atbildē, jo tās neražoja vai nepārdeva attiecīgo ražojumu un bija izbeigušas savu darbību. Tomēr sabiedrība nav iesniegusi pietiekamus papildu pierādījumus, lai pamatotu šos apgalvojumus, it īpaši attiecībā uz Honkongā bāzētās ieguldījumu sabiedrības pastāvēšanu un darbību.

[..]

(16) [Prasītāja] apgalvoja, ka [sākotnējās] izmeklēšanas laikposmā, tikai divas grupas sabiedrības aktīvi piedalījās attiecīgās preces ražošanā un pārdošanā: *Foshan Lihua* ražoja attiecīgo ražojumu un pārdeva to tikai valsts tirgū, bet saistītais darījumu partneris *Foshan Henry* (turpmāk tekstā – “*Henry*”) eksportēja attiecīgo ražojumu uz citām valstīm, bet ne – uz Savienību. Tomēr [prasītājas] iesniegtie pierādījumi nebija pietiekami, jo *Foshan Lihua* tirdzniecības uzskaites dokumenti attiecībā uz [sākotnējās] izmeklēšanas laikposmu neietvēra nekādu informāciju par piegādes nosacījumiem, klientu adreses vai sūtījumu adreses un *Foshan Henry* tirdzniecības uzskaites dokumentos par 2009. gadu nebija iekļauts neviens klientu vārds. Līdz ar to Komisija nevarēja noteikt, vai *Foshan Lihua* attiecīgo ražojumu bija eksportējusi uz Savienību [sākotnējās] izmeklēšanas laikposmā. Turklāt [prasītāja] nav darījusi zināmus detalizētus *Foshan Lihua* tirdzniecības uzskaites dokumentus par gadiem pēc [sākotnējās] izmeklēšanas laikposma.”

92 Tā kā apstrīdētā lēmuma 11. un 12. apsvērumi, no vienas puses, un šī paša lēmuma 16. apsvērumi, no otras puses, attiecas attiecīgi uz Galīgās regulas 3. pantā paredzētā režīma piešķiršanas otro un pirmo nosacījumu, šis pamats ir formulēts divās daļās. Tādējādi tās ir jāizskata atsevišķi.

Par pirmo daļu – acīmredzamu kļūdu faktu vērtējumā apstrīdētā lēmuma 11. un 12. apsvērumā

93 Apstrīdētā lēmuma 11. un 12. apsvērumā Komisija būtībā pārmet prasītājai, ka tā tai ir sniegusi nepilnīgu informāciju par tās grupas struktūru un par to veidojošo sabiedrību darbību. Šie iemesli ir saistīti ar Galīgās regulas 3. panta piemērošanas otrā nosacījuma pārbaudi attiecībā uz to, vai nav saistības ar ražotājiem eksportētājiem, kam tiek piemēroti antidempinga maksājumi. Komisija it īpaši ir konstatējusi, ka, pretēji prasītājas sākotnēji sniegtajai informācijai, atbildēs uz skaidrojumu pieprasījumiem bija norādīts, ka viens no grupas uzņēmumiem, proti, *Foshan Nanhai Huachangsheng Textile Co. Ltd*, piederēja diviem citiem citiem uzņēmumiem, kas nav minēti sākotnējā atbildē, proti, *Lihua International (HK) Holding Ltd* un *Foshan Huachang Textile Development Co. Ltd*, kas savukārt pieder vienai un tai pašai ģimenei un kuru izveidošanas datumus, precīzu darbību, tostarp iespējamus ieguldījumus citos uzņēmumos, un pašreizējo režīmu prasītāja nevarēja pierādīt ar pierādījumiem.

94 Prasītāja apstrīd šos secinājumus un apgalvo, ka 2014. gada 11. decembra un 2016. gada 22. janvāra vēstulēs tā ir sniegusi visu vajadzīgo informāciju par sabiedrību, kā arī to grupu iekšējo organizāciju.

95 2014. gada 11. decembra vēstules 3. pielikumā tā jau bija norādījusi, iesniedzot savu darbības licenci, *Foshan Nanhai Huachangsheng Textile* izveidošanas datumu, kā arī tās akcionārus.

96 Abas 2016. gada 22. janvāra vēstulē atklātās sabiedrības esot darbojušās tekstilizstrādājumu un kartona ražošanā, un tās netika sākotnēji minētas, jo tām nebija nekādas saistības ar attiecīgās preces ražošanu vai tirdzniecību. It īpaši prasītāja Komisiju šajā vēstulē esot informējusi, ka *Lihua International (HK) Holding* darbojās tekstilizstrādājumu nozarē un pastāvēja no 2006. gada līdz 2015. gada 1. janvārim ar tīri komerciālu mērķi. Šī vēstule esot ietvērusi arī attiecīgās sabiedrību grupas kopsavilkumu ar to izveides datumiem.

97 Komisijai iesniegtajās darbības licencēs, kas ir minētas prasības pieteikuma A 9. un A 10. pielikumā, esot bijuši norādīti uzņēmumu grupas izveides datumi, kā arī to saistību ar citiem uzņēmumiem neesamība.

98 Komisija nekad neesot apstrīdējusi to, ka atbilstoši Ķīnas tiesībām sabiedrībai, kam ir darbības licence tekstilizstrādājumu, kartona vai investīciju nozarē, būtu formāls aizliegums ražot keramikas flizes un tās tirgot jebkādā veidā un, to darot tiktū izdarīts noziedzīgs nodarījums. Tātad esot izslēgts, ka šīs sabiedrības ir eksportējušas keramikas flizes uz Savienību sākotnējās izmeklēšanas laikposmā vai ir saistītas ar šīs preces eksportētājiem.

- 99 Tātad prasītāju esot pārsteidzis tas, ka apstrīdētais lēmums ir balstīts uz “papildu elementu neesamību”, ko Komisija tai nekad nav prasījusi iesniegt.
- 100 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.
- 101 Šajā ziņā Galīgās regulas 3. pantā būtībā ir paredzēts, ka tad, ja jauns Ķīnas ražotājs eksportētājs iesniedz Komisijai pietiekamus pierādījumus, lai konstatētu, pirmkārt, ka tas nav eksportētājs attiecīgos ražojumus sākotnējās izmeklēšanas laikā, otrkārt, ka tas nav saistīts ar eksportētāju vai ražotāju, uz kuru attiecas ar Galīgo regulu piemērotie pasākumi, un, treškārt, ka tas ir vai nu faktiski eksportētājs attiecīgās preces, vai ir uzņēmies neatsaucamas līgumsaistības par ievērojama daudzuma eksportēšanu uz Savienību pēc sākotnējās izmeklēšanas laikposma beigām, Padome, pieņemot lēmumu ar vienkāršu balsu vairākumu pēc Komisijas priekšlikuma, var pēc apspriešanās ar Padomdevēju komiteju grozīt Galīgās regulas 1. panta 2. punktu, lai piemērotu šim ražotājam 30,6% likmi, ko piemēro ražotājiem, kas ir sadarbojušies, bet netika iekļauti atlasē.
- 102 Tātad šajā tiesību normā jauna ražotāja eksportētāja režīma piešķiršanai ir paredzēts nosacījums, ka ieinteresētais komersants pierāda, ka tas atbilst trim iepriekš 101. punktā minētajiem nosacījumiem. Tā kā šie nosacījumi ir piemērojami kumulatīvi, ja nav izpildīts viens no tiem, sekas ir šī režīma piešķiršanas atteikums.
- 103 Ir jāatgādina, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka tirdzniecības aizsardzības pasākumu jomā Savienības iestādēm ir plaša novērtējuma brīvība pārbaudāmo ekonomisko, politisko un tiesisko situāciju sarežģītības dēļ. No tā izriet, ka, kontrolējot iestāžu izdarīto vērtējumu, Savienības tiesām jāprobežojas ar procedūras noteikumu ievērošanas pārbaudi, faktu, ar kuriem ir pamatota apstrīdētā izvēle, precizitātes pārbaudi, pārbaudi par to, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda šo faktu vērtējumā un pilnvaru nepareiza izmantošana. Tomēr, lai gan Savienības iestādēm ir plaša novērtējuma brīvība, Savienības tiesību sistēmā nodrošināto garantiju ievērošanai administratīvajos procesos ir vēl jo lielāka nozīme. Šo garantiju starpā ir it īpaši kompetentās iestādes pienākums rūpīgi un objektīvi izvērtēt visus attiecīgajā lietā būtiskos faktoros un subjektu tiesības darīt zināmu savu viedokli, kā arī tiesības uz pietiekamu lēmuma pamatojumu (skat. spriedumu, 2017. gada 28. februāris, *Yingli Energy (China) u.c./Padome*, T-160/14, nav publicēts, EU:T:2017:125, 203. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 104 Tas, vai prasītāja ir varējusi pierādīt, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu faktu vērtējumā apstrīdētā lēmuma 11. un 12. apsvērumā, ir jāizvērtē, ņemot vērā šos faktoros.
- 105 Ir konstatēts, ka, novērtējot nosacījumu, saskaņā ar kuru uzņēmējam, kas vēlas iegūt ražotāja eksportētāja režīmu, ir jāpierāda, ka tas nav saistīts ar eksportētāju vai ražotāju, uz kuru attiecas ar Galīgo regulu noteiktie pasākumi, Komisija lūdza prasītājai adresētajā anketā paziņot tai tās grupas sastāvu, precizējot, ka šim paziņojumam ir jāatļauj tai skaidri noteikt, kāda tieši varētu būt prasītājas saistība ar citām sabiedrībām. Atbildē minētajā anketā prasītāja norādīja piecas saistītas sabiedrības, tādējādi grupa kopā ietvertu sešas sabiedrības. Tā kā Komisiju neapmierināja iesniegtās informācijas nepilnīgums, pirmajā skaidrojumu pieprasījumā tā it īpaši lūdza prasītāju tai iesniegt *Foshan Nanhai Huachangsheng Textile* akcionāru sarakstu.
- 106 Atbilde uz šo lūgumu parādīja, ka pēdējais minētais uzņēmums piederēja divām citām sabiedrībām, kas nebija minētas atbildēs anketā, proti, *Lihua International (HK) Holding* un *Foshan Huachang Textile Development*.
- 107 2015. gada 18. septembra vēstulē Komisija it īpaši informēja prasītāju, ka uz tās pieprasījumu vēl nav pietiekami atbildēts, un tā tai nosūtīja otro skaidrojumu pieprasījumu. Tā tai it īpaši lūdza sniegt vairāk informācijas attiecībā uz dokumentu, kas iesniegts iebildumu raksta B 15. pielikumā un kas parāda, ka *Foshan Nanhai Huachangsheng Textile* akcionāri bija *Lihua International (HK) Holding* un *Foshan Huachang Textile Development*. Konkrēti, Komisija lūdza prasītāju aprakstīt šo divu sabiedrību komercdarbību.

- 108 2015. gada 29. septembra atbildē attiecībā uz abu sabiedrību komercdarbību prasītāja norādīja vienīgi: “finansēšanas un investīciju” darbības attiecībā uz *Lihua International (HK) Holding* un “tekstilzstrādājumu ražošanu un pārdošanu” attiecībā uz *Foshan Huachang Textile Development*.
- 109 Vispārīgā informācijas dokumenta 9. apsvērumā Komisija norādīja, ka prasītājas atbildēs nav sniegta informācija ne par abu sabiedrību dibināšanas datumiem, ne par to iespējamajiem ieguldījumiem citās sabiedrībās. Tiešām, kā to būtībā apgalvo Komisija, lai gan ir konstatēts, ka šīs abas sabiedrības ir ieguldījušas citā tās pašas grupas uzņēmumā, proti, *Foshan Nanhai Huachangsheng Textile*, prasītāja nav sniegusi informāciju, kas atļautu konstatēt, ka šīs sabiedrības nav ieguldījušas citos uzņēmumos. Jākonstatē, ka šis jautājums ir īpaši svarīgs attiecībā uz *Lihua International (HK) Holding*, kas bija finanšu un investīciju sabiedrība. Ja nav šīs informācijas, nav iespējams pārbaudīt, vai šī sabiedrība un tātad visa grupa nekādi nebija saistīta ar sabiedrībām, kam ir piemērojami spēkā esošie antidempinga maksājumi.
- 110 2015. gada 20. decembra vēstulē, kas ietver apsvērumus par vispārīgo informācijas dokumentu, un tiesas sēdē prasītāja norādīja, ka šīs abas sabiedrības izbeidza savu darbību 2008. gadā. Tomēr prasītāja lietās materiālos Vispārējā tiesā nav norādījusi nevienu dokumentu, kas varētu pierādīt, ka tā ir iesniegusi Komisijai pierādījumus par abu sabiedrību darbības izbeigšanas datumiem, kā arī to dalību citās sabiedrībās. Kā ir iepriekš norādīts šī sprieduma 109. punktā, šai informācijas neesamībai ir nozīme it īpaši attiecībā uz *Lihua International (HK) Holding*.
- 111 Kā to būtībā norāda Komisija, prasītāja pēc tam ir mainījusi nostāju, 2016. gada 22. janvāra vēstulē apgalvojot, pirmkārt, ka *Lihua International (HK) Holding* darbības izbeigšana ir notikusi 2015. gada 1. janvārī, otrkārt, ka *Foshan Huachang Textile Development* tika radīta 2001. gadā un ka tās akcionāri pieder ģimenei, kurai pieder arī *Lihua International (HK) Holding* un *Foshan Huachang Textile Development* (skat. iepriekš 93. punktu), un, treškārt, ka *Foshan Nanhai Huachangsheng Textile* vēl joprojām darbojas un nedarbojas ne mārketingā, ne tirdzniecībā, bet vienīgi finansēšanas jomā. Tomēr lietās materiālos Vispārējā tiesā prasītāja nav norādījusi nevienu dokumentu, kas varētu pierādīt, ka tā ir iesniegusi Komisijai pierādījumus, kas apstiprinātu šos apgalvojumus.
- 112 Lai gan *Lihua International (HK) Holding* reģistrācijas apliecība tiešām ir izsniegta, tajā nav ziņu par iepriekš 111. punktā minēto informāciju. Replikas rakstā prasītāja arī apgalvo, ka šajā apliecībā ir norādīts, ka tās darbība beidzās 2007. gadā. Šajā ziņā jākonstatē, ka šis arguments, ja tas ir jāsaprot kā tāds, kas vērstas uz šī uzņēmuma darbības izbeigšanas datuma pierādīšanu, ir jaunas izmaiņas prasītājas nostājā un tātad tam nav nekādas ticamības. Katrā ziņā nekādā veidā nav pierādīts, ka apliecības beigu datums, kas ir noteikts tieši vienu gadu pēc uzņēmuma reģistrācijas, ir datums, kurā faktiski ir izbeigta šī uzņēmuma darbība.
- 113 Turklāt ir jānoraida prasītājas apgalvojums, ka apstrīdētais lēmums ir balstīts uz “papildu elementu neesamību”, ko Komisija tai nekad nav prasījusi iesniegt.
- 114 2015. gada 18. septembra vēstulē Komisija lūdza prasītāju aprakstīt abu to sabiedrību komercdarbību, kuru pastāvēšana ir norādīta atbildē uz pirmo skaidrojumu pieprasījumu. Vispārīgā informācijas dokumenta 9. apsvērumā ir norādīts, ka iesniegtā informācija nesniedz ziņas ne par abu uzņēmumu izveidošanas datumiem, ne arī par jautājumu, vai tie ir ieguldījuši citās sabiedrībās. Turklāt jaunā ražotāja eksportētāja pieteikuma anketā ir jau precizēts, ka prasītājas atbildei bija jāļauj Komisijai skaidri identificēt, kāda tieši saistība prasītājai varēja būt ar citām sabiedrībām. Tātad prasītājai bija jāiesniedz pierādījumi, kas var atbildēt uz jautājumiem, attiecībā uz kuriem Komisija uzskata, ka tā vēl nav saņēmusi atbildi. Turklāt no prasītājas izteikuma “pielikumā prasītā papildu informācija”, kas izmantots 2016. gada 22. janvāra vēstulē, izriet, ka prasītāja labi apzinājās, ka Komisija tai prasīja papildu informāciju šajā jautājumā.

- 115 Prasītāja turklāt apgalvo, ka, tā kā nav sagatavots neviens protokols, tā neatceras, ka būtu bijusi runa par abu sabiedrību darbības izbeigšanas datumiem. Komisija nekad neesot vēlējusi saņemt precizējumus par “izbeigšanas datumiem”. Šie apgalvojumi ir pretrunā dokumentiem, kurus pati prasītāja ir iesniegusi Komisijai savas uzstāšanās noklausīšanās ietvaros laikā un kuros tā ir norādījusi, ka *Lihua International (HK) Holding* savu darbību izbeidza 2008. gadā.
- 116 No minētā izriet, ka, ievērojot prasītājas Komisijai sniegtās informācijas pretrunīgumu un nepilnīgumu attiecībā uz pārbaudīto nosacījumu, prasītāja nepamatoti apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma 11. un 12. apsvērums ietver acīmredzamu kļūdu vērtējumā.
- 117 Līdz ar to trešā pamata pirmā daļa ir noraidāma.

Par otro daļu – acīmredzamu kļūdu faktu vērtējumā, kas pieļauta apstrīdētā lēmuma 16. apsvērumā

- 118 Saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 16. apsvērumu būtībā, lai gan prasītāja apgalvoja, ka sākotnējās izmeklēšanas laikposmā tikai divas grupas sabiedrības aktīvi iesaistījās attiecīgās preces ražošanā un pārdošanā tādā nozīmē, ka *Foshan Lihua* attiecīgo precī ražoja un pārdeva to tikai un vienīgi iekšējā tirgū, savukārt ar to saistītais tirgotājs *Foshan Henry Trading* attiecīgo precī eksportēja uz citām valstīm ārpus Savienības, tā nav iesniegusi Komisijai pierādījumus, kas tai ļautu pārliecināties, ka prasītāja un tās grupas uzņēmumi nav eksportējuši attiecīgo precī uz Savienību sākotnējās izmeklēšanas laikposmā. Komisija uzskata, ka iesniegtie pierādījumi nebija pietiekami, jo, pirmkārt, *Foshan Lihua* tirdzniecības uzskaites dokumenti attiecībā uz sākotnējās izmeklēšanas laikposmu neietvēra nekādu informāciju par piegādes nosacījumiem, klientu adreses vai arī sūtījumu adreses un, otrkārt, ka *Foshan Henry* tirdzniecības uzskaitē nebija iekļauts neviena klienta vārds attiecībā uz 2009. gadu. Turklāt prasītāja nav darījusi zināmus detalizētus *Foshan Lihua* tirdzniecības uzskaites dokumentus par gadiem pēc sākotnējās izmeklēšanas laikposma.
- 119 Prasītāja apgalvo, ka, tā kā līdz 2013. gadam *Foshan Lihua* darījumi negāja labi, tas ir, preces no tās pirka tikai daži klienti un *Foshan Henry Trading* bija ļoti mazs pārdošanas apjoms, *Foshan Henry Trading* esot uzskatījusi, ka nebija vajadzīgs izgatavot tās klientu vārdu un adresu sarakstu, līdz ar to tie nav minēti Komisijai iesniegtajā uzskaitē. Replikas rakstā prasītāja apgalvo, ka tādējādi tā iemesls drīzāk bija nelielais klientu skaits. 2009. gadā tā pārdeva savas preces nesaistītam komersantam Malaizijā. Tomēr prasītāja prasības pieteikumā norādīja, ka sākotnējās izmeklēšanas laikposmā tā ir pārdevusi gandrīz visus vai pat visus savus ražojumus ar *Foshan Guangchengda Import & Export Co. Ltd*, Ķīnas tirdzniecības sabiedrības, starpniecību, ar kuru tā neesot saistīta, un ka tā esot saņēmusi pārdošanas cenu piegādes brīdī. Šis pārdošanas esot bijušas “iekšzemes”.
- 120 Prasītāja būtībā apgalvo, ka, sākot no 2013. gada, šis pārdošanas pieauga un ka *Foshan Henry Trading* nolēma ievērot stingrākus grāmatvedības noteikumus un izgatavot klientu vārdu, adresu un piegādes nosacījumu sarakstu. Tai neesot bijis vairs nekādu komerciālu saišu ar nesaistītām tirdzniecības sabiedrībām, kas ir minētas iepriekš 119. punktā. *Foshan Henry Trading* pārdošanas un eksporta uzskaitē, kas ir iesniegta Komisijai par 2009. un 2010. gadu, gan ietverot norādes uz līguma un rēķina numuriem, samaksas veidu, sūtījuma adresātu, pārdošanas daudzumu un vērtību, kā arī galamērķi.
- 121 Replikas rakstā prasītāja apgalvo, ka tas, ka nav norādīti klientu vārdi un adreses, ir noticis tāpēc, ka 2009. un 2010. gada reģistri nav datorizēti, kā arī tie nav atjaunināti.
- 122 Tomēr grāmatvedība, kas, kā apgalvots, nav pietiekama līdz 2013. gadam, un *Foshan Henry Trading* tirdzniecības uzskaitē esot atbildusi Ķīnas tiesību normām, kas ir piemērojamas maziem uzņēmumiem.
- 123 Prasītāja uzskata, ka Komisija nekad neesot apstrīdējusi šos apstākļus.
- 124 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

- 125 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka prasītāja nav pierādījusi, ka tā aplūkojamajā izmeklēšanā būtu iesniegusi dokumentus, kuru neesamību Komisija ir konstatējusi apstrīdētā lēmuma 16. apsvērumā. It īpaši tā nav formulējusi nevienu argumentu un nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas varētu pamatot Komisijas konstatējumu, kuri ir ietverti minētajā apstrīdētā lēmuma apsvērumā attiecībā uz uzņēmumu *Foshan Lihua*, acīmredzamo kļūdainību. Prasītāja drīzāk ir atzinusi, ka nav aplūkotās informācijas, un iesniegusi argumentus, lai to pamatotu. Tomēr šie argumenti nevar atspēkot secinājumu, kas ir izdarīts tajā pašā apsvērumā, ka būtībā Komisija nevarēja, pamatojoties uz dokumentiem, kurus prasītāja tai iesniedza, pārliecināties, ka pēdējā minētā un tās grupas uzņēmumi neeksportēja attiecīgo ražojumu uz Savienību sākotnējās izmeklēšanas laikposmā.
- 126 Pirmkārt, prasītājas arguments, ka eksporta sabiedrība *Foshan Henry Trading* līdz 2013. gadam neveidoja savu klientu un to adrešu sarakstu savu pārdošanu mazā apjoma vai to mazā skaita dēļ, nepārlicina Vispārējo tiesu. Vispirms Komisija ir atgādinājusi, ka *Foshan Henry Trading* paziņotie pārdošanu rādītāji ietver visu prasīto informāciju, tostarp klientu vārdus par 2010.–2014. gadu, bet ka trūka klientu vārdu attiecībā uz 2009. gadu. Turpinājumā, kā apgalvo Komisija, prasītājas pārdošanas apjomi, ko īstenojusi *Foshan Henry Trading* un kas norādīti tās uzskaitē par 2009. un 2010. gadu, un atainoti iebildumu raksta B 12. pielikumā, nekādi nevarot tikt uzskatīti par nenozīmīgiem. Prasītāja turklāt nesot apstrīdējusi to attiecīgo summu precizitāti, kuras Komisija ir atgādinājusi gan savos rakstiskajos dokumentos, gan tiesas sēdē. Visbeidzot ir jākonstatē, ka arguments, ka vajadzīgās informācijas neesamības iemesls drīzāk ir ierobežotais klientu skaits (iepriekš 119. punkts), nav nekādi pamatots un pastiprina tās informācijas ticamības trūkumu, ko prasītāja ir iesniegusi Vispārējā tiesā. Šis arguments ir jaunas izmaiņas prasītājas nostājā.
- 127 Otrkārt, prasītājas arguments, ka gandrīz viss vai pat viss tās eksports pirms 2013. gada notika ar tirdzniecības uzņēmuma *Foshan Guangchengda Import & Export* starpniecību, ir pretrunā gan iebildumu raksta B 19. un B 29. pielikumā iesniegtajam dokumentam, no kura izriet, ka prasītāja ir pārdevusi ievērojamu daudzumu savu ražojumu arī citiem eksporta uzņēmumiem, gar pašas prasītājas deklarācijām, saskaņā ar kurām tā 2009. gadā pārdeva savus ražojumus nesaistītam tirgotājam Malaizijā.
- 128 Treškārt, attiecībā uz prasītājas argumentu par grāmatvedības un uzskaites, ko tā ir iesniegusi Komisijai, saderību ar Ķīnas tiesību normām, kas piemērojamas mazajiem uzņēmumiem, pietiek konstatēt, ka tas nav juridiski pietiekami pamatots. *Adage iura novit curia* neattiecas uz dalībvalstu tiesībām un vēl mazāk uz trešo valstu tiesībām, runa ir par faktisku jautājumu, kas ir jāpierāda, vajadzības gadījumā, tam, kas uz to atsaucas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 12. oktobris, *Moravia Consulting/EUIPO – Citizen Systems Europe (SDC-444S)*, T-318/16, nav publicēts, EU:T:2017:719, 72. punkts). Prasītāja neko nav iesniegusi sava apgalvojuma atbalstam. It īpaši prasītāja nav atsaukusies ne uz vienu šīs lietas materiālu precīzu lappusi, lai pierādītu savu nolūku. Katrā ziņā valsts tiesiskā regulējuma par grāmatvedību ievērošana pati par sevi nav pierādījums antidempinga procedūrā, kāda ir aplūkotā, kam ir citādi mērķi nekā minētajam regulējumam.
- 129 Turklāt, tāpat kā Komisijai, jāatgādina, ka turklāt tai nevar pārnest, ka tā nav ņēmusi vērā iespējamus pierādījumus par faktiskajiem vai juridiskajiem apstākļiem, kas tai varēja tikt iesniegti administratīvās procedūras laikā, bet kas tai netika iesniegti, jo Komisijai nav pienākuma pēc savas ierosmes, un balstoties uz prognozēm, pārbaudīt, kādi pierādījumi tai varēja tikt iesniegti. Turklāt administratīva lēmuma tiesiskums ir jāvērtē, pamatojoties uz informācijas elementiem, kas Savienības iestādes, minētā lēmuma autora, rīcībā bija tā pieņemšanas brīdī (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2002. gada 24. septembris, *Falck un Acciaierie di Bolzano/Komisija*, C-74/00 P un C-75/00 P, EU:C:2002:524, 168. punkts, un 2004. gada 14. janvāris, *Fleuren Compost/Komisija*, T-109/01, EU:T:2004:4, 49. punkts). Prasītāja ir pieļāvusi, ka jautājums par grāmatvedības un uzskaites, ko tā ir iesniegusi Komisijai, apgalvoto saderību ar Ķīnas tiesību normām, kas piemērojamas mazajiem uzņēmumiem, netika izvirzīts administratīvās procedūras laikā.

- 130 Ceturtkārt, lai gan prasītāja apgalvo, ka *Foshan Henry Trading* pārdošanas un eksporta uzskaitē, kas ir iesniegta Komisijai par 2009. un 2010. gadu, ietver norādes uz līguma un rēķina numuriem, samaksas veidu, sūtījuma adresātu, pārdošanas daudzumu un vērtību, kā arī galamērķi, tā nav pierādījusi, ka tā ietvertu arī klientu vārdus par 2009. gadu. Runa ir par faktu, ar kuru ir pamatots apstrīdētā lēmuma 16. apsvērums.
- 131 No minētā izriet, ka trešā pamata otrā daļa ir jānoraida, kā arī ir jānoraida trešais pamats kopumā.

Par ceturto pamatu – tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

- 132 Ar ceturto pamatu prasītāja kritizē apstrīdētā lēmuma 13., 14. un 22. apsvērumu. Tie ir formulēti šādi:

“(13) Turklāt noteikti elementi parāda, ka pastāv filiāles un/vai meitasuzņēmumi, ko [prasītāja] nav deklarējusi savās secīgajās atbildēs Komisijai. Papildu informācija par šiem elementiem, kā, piemēram, meitasuzņēmuma pastāvēšana[, kas atrodas] *Shiwan* un kas ir minēta sabiedrības iekšējās organizācijas shēmā un citā sabiedrībai pieejamā informācijā, tika paziņota [prasītājai] uzklaušanās laikā, kas ar Komisiju tika organizēta 2016. gada 13. janvārī. [Prasītāja] šo informāciju neapstiprināja un arī nenoliedza.

(14) Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, Komisija uzskata, ka [prasītājas] sniegtā informācija attiecībā uz šo kritēriju ir nepilnīga un pretrunā esoša sabiedrībai pieejamajai informācijai. [Sākotnējā] izmeklēšanā tātad nevarēja tikt apstiprināts tas, ka [prasītāja] nebija saistīta ar nevienu Ķīnas eksportētāju vai ražotāju, uz ko attiecas spēkā esošie pasākumi. Līdz ar to [prasītāja] neatbilst šim kritērijam.

[..]

(22) Komisija uzskata, ka, tā kā [prasītājas] sniegtā informācija ir nepilnīga un pretrunā citai tās rīcībā esošai informācijai, nevar izslēgt, ka [sākotnējās] izmeklēšanas laikposmā *Foshan Lihua* eksportēja attiecīgo izstrādājumu uz Savienību vai nu tieši vai ar saistītu sabiedrību starpniecību, vai saskaņā ar ražošanas līgumiem ar citiem nesaistītiem uzņēmumiem. Tātad izmeklēšanā nevarēja konstatēt, ka [prasītāja] nav eksportējusi uz Savienību [Ķīnas Tautas Republikas] izcelsmes keramikas flizes [sākotnējās] izmeklēšanas laikposmā. Līdz ar to [prasītāja] neatbilst šim kritērijam.”

- 133 Apstrīdētā lēmuma 13. un 14. apsvērums, tāpat kā tā 11. un 12. apsvērums, ko Vispārējā tiesa ir pārbaudījusi trešā pamata pirmajā daļā, ietilpst tāda nosacījuma analizē, saskaņā ar kuru operatoram, kas prasa jauna ražotāja eksportētāja režīmu, ir jāpierāda, kas tas nav saistīts ar citu uzņēmumu, kam tiek piemēroti pastāvoši antidempinga maksājumi. No vienas puses, apstrīdētā lēmuma 13. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka prasītāja tai nav atklājusi tās grupas struktūru kopumā un ka tā tai nav paziņojusi saistītās sabiedrības vai meitasuzņēmumus, kas tomēr ir atklāti publiskajā informācijā. Komisija esot izklāstījusi šos faktus prasītājai tiesas sēdē, un tā to esot īpaši izjautājusi par meitasuzņēmumu, kas atrodas Šivanā (Ķīna). No otras puses, apstrīdētā lēmuma 14. apsvērumā tā secināja, ka informācija, ko prasītāja sniedza, lai pierādītu, ka tā atbilst attiecīgajam nosacījumam, ir nepilnīga un pretrunā esoša sabiedrībai pieejamajai informācijai, līdz ar to šis nosacījums nevarot tikt uzskatīts par izpildītu.

- 134 Apstrīdētā lēmuma 22. apsvērumā, kas tāpat kā minētā lēmuma 16. apsvērums, ko Vispārējā tiesa ir pārbaudījusi trešā pamata otrajā daļā, ietilpst nosacījuma analizē par to, vai prasītājas sabiedrību grupa nav veikusi eksportu uz Savienību sākotnējās izmeklēšanas laikposmā, Komisija būtībā konstatē, ka prasītājas iesniegtās informācijas nepilnīgais un pretrunīgais raksturs liedz secināt, ka pēdējā minētā vai tās grupa nav veikušas attiecīgo eksportu.

135 Tā kā šim pamatam būtībā ir divas daļas, no kurām viena ir vērsta pret apstrīdētā lēmuma 13. un 14. apsvērumu, kas attiecas uz otro nosacījumu, un otrā – pret apstrīdētā lēmuma 22. apsvērumu, kurš attiecas uz pirmo nosacījumu, tās ir jāanalizē atsevišķi.

Par pirmo daļu – tiesību uz aizstāvību pārkāpumu attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 13. un 14. apsvērumu

136 Pirmkārt, prasītāja uzskata, ka nav sagatavots neviens protokols vai audio ieraksts un ka tai nav sniegta nekāda informācija attiecībā uz Šivanā esošo meitasuzņēmumu. Tātad prasītāja neesot varējusi pārliecināties par to, kas notika šīs noklausīšanās laikā, un vai Komisija ir labi sapratusi prasītājas šajā ziņā izdarītos komentārus. Savā replikas rakstā prasītāja norāda, ka jautājumu par šo meitasuzņēmumu Komisija izvirzīja noklausīšanās laikā. Tomēr prasītāja precīzi neatcerējās Komisijas formulētos komentārus. Tā kā nav protokola vai ieraksta, par kuriem prasītājai būtu tiesības izteikties un vajadzības gadījumā izdarīt labojumus, Komisija, lai pamatotu apstrīdēto lēmumu, nevar atsaukties uz komentāriem, kas, kā tiek apgalvots, ir izdarīti noklausīšanās laikā. Noklausīšanās esot attiekušies uz vispārīgo informācijas dokumentu, bet tajā neesot minēts Šivanā esošais meitasuzņēmums.

137 Tātad Komisija esot informējusi prasītāju par šī Šivanā esošā meitasuzņēmuma pastāvēšanu un par tā nozīmi attiecībā uz tās lēmumu ieviest pirmo reizi rakstiski apstrīdētajā lēmumā. Tā neesot minēta ne vispārīgajā informācijas dokumentā, ne kādā citā dokumentā, lai gan prasītāja nezināja, uz kādiem sabiedrībai pieejamiem datiem Komisija atsauca. Komisija nekad neesot devusi iespēju prasītājai izteikties par minētajiem sabiedrībai pieejamajiem datiem vai attiecīgi ar tiem iepazīties.

138 Prasītāja uzskata, ka, ja tai būtu bijusi iespēja izteikties par Šivanā esošo meitasuzņēmumu, tā būtu paskaidrojusi, ka runa nav par komercsabiedrību, bet par kooperatīvu, kuram ir jāpievienojas visiem Fušuņas reģiona keramikas flīžu ražotājiem, tostarp prasītājai, un kura mērķis ir valsts uzraudzībā nodrošināt kopējas pētniecības un tehnoloģiju programmas keramikas flīžu jomā tā locekļu labā. Tā neveicot nekādu operatīvo, ražošanas, pārdošanas vai tirdzniecības darbību, ko būtu varējusi apstiprināt Ķīnas valdība, ja tā būtu bijusi informēta par šo izmeklēšanu. Ir pilnībā izslēgts, ka sākotnējās izmeklēšanas laikā šī sabiedrība, kas atrodas Šivanā, būtu eksportējusi attiecīgās preces uz Savienību, vai varētu tikt uzskatīts, ka tā nodibina saiknes ar citiem eksportētājiem sabiedrību tiesību jomā.

139 Otrkārt, aplūkojamās izmeklēšanas laikā Komisija neesot precizējusi prasītājai, uz kādiem sabiedrībai pieejamiem datiem tā atsauca, lai pamatotu apstrīdētā lēmuma 14. apsvērumu. Tā arī neesot precizējusi iemeslus, kuru dēļ liela daļa prasītājas sniegtās informācijas esot nepilnīga un pretrunīga.

140 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

141 Tā piekrīt, ka tā nesagatavoja noklausīšanās protokolu. Tomēr noklausīšanās laikā esot notikusi prezentācija un prasītāja esot sagatavojusi noklausīšanās laikā apspriestos jautājumus. Turklāt pēc noklausīšanās esot notikusi sarakste. Tādējādi prasītājai esot bijusi iespēja izteikt savus apsvērumus noklausīšanās laikā un pēc tās.

142 Par meitasuzņēmumu, kas atrodas Šivanā, tā esot uzzinājusi no uzņēmuma organizatoriskās shēmas (iebildumu raksta B 30. pielikums). Šajā ziņā neesot sniegti nekādi paskaidrojumi, izņemot to, ka tā esot pārdošanas ģenerāldirektora kontrolē. Komisija esot izklāstījusi prasītājai pierādījumus noklausīšanās laikā, bet prasītāja neesot izteikusi nekādus apsvērumus šajā ziņā.

143 Turklāt prasītājas interneta vietnes sadaļā “Aktualitātes” esot atsauce uz salonu *China Import & Export*, kas 2015. gadā esot bijis Kantonā (Ķīna) (iebildumu raksta B 32. pielikums) un kurā esot parādījies meitasuzņēmums ar nosaukumu *Meta, Inc*, kā arī ražojumi, kas tiek piedāvāti ar nosaukumu *Meta*

Tiles, Inc. Komisija nezina, vai *Meta Tiles* ir tikai komerciāla preču zīme vai arī tā ir atsevišķa juridiska vienība. Šī informācija tika paziņota arī prasītājam noklausīšanās laikā, bet netika ne noliegta, ne apstiprināta.

- 144 Tātad prasītājas paskaidrojumi attiecībā uz Šivanā esošo sabiedrību, kas ir iekļauti prasības pieteikuma 75. punktā, ietverot jaunus elementus, kas neesot tikuši paziņoti attiecīgās izmeklēšanas laikā. Tos sniedzot, prasītāja faktiski esot apstiprinājusi, ka šis meitasuzņēmums, kas atrodas Šivanā, ir juridiska persona un ka *Foshan Lihua* pieder tā daļas. Šī jaunā informācija vēlreiz esot parādījusi, ka prasītājas paziņotās ziņas attiecībā uz saistītajām vienībām izrādījās nepilnīgas no sākuma un ka saņemtie prasītājas paziņojumi nav ticami. Prasības pieteikuma 75. punktā sniegtā informācija tikai pastiprināja apstrīdētajā lēmumā izdarītos secinājumus.
- 145 Katrā ziņā Šivanā esošā meitasuzņēmuma jautājums pats par sevi neesot bijis izšķirošs pārskatīšanas sakarā ar jauna ražotāja eksportētāja režīmu rezultātam. Drīzāk trūkumi un pretrunas prasītājas sniegtajā informācijā kopumā esot bijis jauna ražotāja eksportētāja režīma piešķiršanas pieteikuma noraidīšanas iemesls.
- 146 Attiecībā uz sabiedrībai pieejamu informāciju, kas minēta apstrīdētā lēmuma 14. apsvērumā, runa esot par vairākām interneta vietnēm, kurās esot minēts uzņēmums ar nosaukumu *Foshan Lehua*, kas atrodas Šivanā (iebildumu raksta B 31. pielikums), uzņēmuma, kas sniedza informāciju par *Meta Tiles* (iebildumu raksta B 32. pielikums), interneta vietni un meklēšanas rezultātiem Honkongas (Ķīna) uzņēmumu reģistrā (iebildumu raksta B 34. pielikums).
- 147 Šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka tiesības tikt uzklusītam ir tiesību uz aizstāvību ievērošanas neatņemama sastāvdaļa un ka šīs tiesības garantē jebkurai personai iespēju derīgi un efektīvi aizstāvēt savu viedokli administratīvajā procesā un pirms jebkura lēmuma, kas var nelabvēlīgi skart viņas intereses, pieņemšanas (spriedumi, 2014. gada 5. novembris, *Mukarubega*, C-166/13, EU:C:2014:2336, 46. punkts, un 2017. gada 9. februāris, M, C-560/14, EU:C:2017:101, 25. punkts).
- 148 Noteikuma, saskaņā ar kuru nelabvēlīga lēmuma adresātam ir jābūt iespējai sniegt savus apsvērumus pirms šā lēmuma pieņemšanas, mērķis ir ļaut attiecīgajai personai izlabot kļūdu vai sniegt informāciju par savu personisko situāciju, kas liecinātu par labu tam, lai lēmums tiktu pieņemts vai netiktu pieņemts, vai tam būtu noteikts saturs (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2014. gada 5. novembris, *Mukarubega*, C-166/13, EU:C:2014:2336, 47. punkts, un 2014. gada 11. decembris, *Boudjlida*, C-249/13, EU:C:2014:2431, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 149 Turklāt, kā būtībā izriet no Pamatregulas 6. panta 6. punkta ceturtās daļas (tagad Regulas 2016/1036 6. panta 6. punkta ceturtais daļa), tam, kurš vēlas atsaukties uz mutiski sniegtām ziņām, ir jāiesniedz pierādījumi par to pastāvēšanu.
- 150 Pirmkārt, lai gan Komisija apgalvo, ka noklausīšanās laikā tā ir uzdevusi jautājumu prasītājam par Šivanā esošo meitasuzņēmumu, ko prasītāja apstiprina replikas rakstā, tā nav ne sagatavojusi noklausīšanās protokolu, ne apgalvojusi, ka būtu veikusi ierakstu. Komisija arī nevarēja identificēt lietas materiālos nevienu dokumentu, kurā parādītos jautājumi, kas tika uzdoti prasītājam par šo meitasuzņēmumu noklausīšanās laikā.
- 151 Attiecībā uz jautājumu par apgalvoto *Meta Tiles* pastāvēšanu, prasītāja neatzīst, ka Komisija uz to būtu atsaukusies noklausīšanās laikā.
- 152 Attiecībā uz sabiedrībai pieejamu informāciju, proti, dažādām interneta vietnēm, Komisija arī nav pierādījusi, ka tā būtu uz tām atsaukusies noklausīšanās laikā vai vēlāk un ka tā būtu devusi iespēju prasītājam izteikties attiecībā uz tām.

- 153 Tātad prasītāja ir pierādījusi, ka apstrīdētā lēmuma 13. un 14. apsvērumā Komisija nevarēja pamatoties uz noklausīšanās laikā izteiktajiem komentāriem vai pat uz informāciju, par kuru prasītāja nevarēja lietderīgi izteikties.
- 154 Katrā ziņā *Foshan Lihua* organizatoriskā shēma, kas ietver norādi uz Šivanā esošu filiāli, tika iesniegta Komisijai jau prasītājas 2013. gada 7. septembra vēstulē, kas ir ietverta iebildumu raksta B 2. pielikumā. Tādējādi Komisija varēja uzdot jautājumus prasītājai par šo jautājumu jau pirms noklausīšanās.
- 155 Otrkārt, ir jāpārbauda, vai iepriekš 153. punktā minētā secinājuma sekas ir tādas, ka par nederīgu tiek atzīts apstrīdētā lēmuma 14. apsvēruma beigās minētais, saskaņā ar ko aplūkojamā izmeklēšanā nav varēts apstiprināt to, ka prasītāja nebija saistīta ar nevienu no Ķīnas eksportētājiem vai ražotājiem, uz ko attiecas spēkā esoši pasākumi.
- 156 No apstrīdētā lēmuma 14. apsvēruma izriet, ka tas ir balstīts uz divu veidu trūkumiem, kas tiek pārvesti prasītājai. Pirmkārt, runa ir par prasītājas iesniegtās informācijas pretrunīgumu, ievērojot sabiedrībai pieejamos datus, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma 13. apsvērumā izklāstītajiem secinājumiem, attiecībā uz kuriem iepriekš 153. punktā ir secināts, ka ar tiem ir izdarīts prasītājas tiesību uz aizstāvību pārkāpums.
- 157 Otrkārt, apstrīdētā lēmuma 14. apsvērumā ir balstīts arī uz prasītājas sniegtās informācijas nepilnīgumu. Lai gan, protams, var atsaukties arī uz to, ka nav precizējumu attiecībā uz Šivanā esošo meitasuzņēmumu, tas attiecas galvenokārt uz apstrīdētā lēmuma 11. un 12. apsvērumā konstatētajiem faktiem, kuru pamatotība ir pierādīta trešā pamata pirmajā daļā.
- 158 Apstrīdētā lēmuma 11. un 12. apsvērumā Komisija tostarp konstatēja, ka nav pierādījumu par to, ka abi uzņēmumi, kas atklāti ar skaidrojumu pieprasījumiem, pastāv, un par to darbību un it īpaši par *Lihua International (HK) Holding*, kas ir komerciāla un investīciju sabiedrība, ieguldījumu darbībām. Tā kā nav precīzas un pārbaudāmas informācijas par šiem jautājumiem, Komisija nevarēja pārliecināties, ka prasītājas grupa neuzturēja saikni ar citām sabiedrībām, kam tiek piemēroti pastāvoši antidempinga maksājumi.
- 159 Tātad prasītājas argumentu pamatotība attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 13. apsvērumu nepadara spēkā neesošu šī lēmuma 14. apsvērumā ietverto gala secinājumu par pārbaudīto nosacījumu. Tas tā vēl jo vairāk ir tāpēc, ka no vārda “turklāt”, kas minēts apstrīdētā lēmuma 13. apsvēruma sākumā, izriet, ka minētajā apsvērumā norādītie iemesli ir pakārtoti un sekundāri salīdzinājumā ar tiem, kas ir norādīti apstrīdētā lēmuma 11. un 12. apsvērumā. Tātad šie argumenti ir nederīgi un katrā ziņā var tikt vienīgi noraidīti, lai gan tie ir pamatoti.
- 160 Tādēļ ceturtā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par otro daļu – tiesību uz aizstāvību pārkāpumu attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 22. apsvērumu

- 161 Replikas rakstā prasītāja apgalvoja, ka tā nekad nav tikusi informēta par faktu, ka Komisija bija uzaicinājusi Savienības industrijas pārstāvi pievienoties lietai. Prasītāja par to esot uzzinājusi tikai saistībā ar šī lietas dalībnieka iestāšanos šajā procedūrā. No iebildumu raksta B 16. pielikuma izrietot, ka *Cerame-Unie* esot iesniegusi Komisijai aptverošus lietas materiālus, kas ietver tostarp apgalvojumus par prasītājas grupas struktūru un tās eksporta darbībām. Saskaņā ar šo dokumentu esot būtiski, lai Komisija uzmanīgi pārbaudītu, vai prasītāja un viena no tās filiālēm eksportēja vai neeksportēja keramikas flizes sākotnējās izmeklēšanas laikposmā. Tas nekad neesot nodots prasītājas rīcībā, kā arī tai neesot bijusi iespēja izteikt komentārus par to. Turklāt apstrīdētā lēmuma 22. apsvērumā ir

pārņemts *Cerame-Unie* izmantotais formulējums, norādot, ka “nevar izslēgt”, ka sākotnējās izmeklēšanas laikposmā ir noticis eksports. Tātad Komisija savu lēmumu esot balstījusi uz informāciju, par kuru prasītājam neesot bijis iespējas izteikt komentārus.

162 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

163 Šajā ziņā vispirms ir jāpārbauda šīs daļas, kas tika iesniegta tikai replikas stadijā, pieņemamība.

164 Prasītāja, šajā ziņā atbildot uz jautājumiem tiesas sēdē, apgalvoja, ka to, ka prasības pieteikumā nav izklāstīti argumenti par šo jautājumu, pamatojot tas, ka tie balstījās uz informāciju, ko prasītāja esot uzzinājusi vienīgi šīs tiesvedības laikā.

165 Pretēji prasītājas apgalvotajam, no 2015. gada 18. septembra vēstules izriet, ka tā bija brīdināta, ka Komisija no Savienības industrijas bija saņēmusi informāciju par attiecīgo izmeklēšanu. Lai gan Komisija tai nav nodevusi šo informāciju pēc savas iniciatīvas, tomēr prasītāja bija pilnībā tiesīga prasīt to paziņot, lai iesniegtu savus apsvērumus, ko tā nav darījusi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 28. februāris, *Yingli Energy (China) u.c./Padome*, T-160/14, nav publicēts, EU:T:2017:125, 252. punkts).

166 Tātad aplūkotie argumenti bija jākvalificē kā jauni un jānoraida kā nepieņemami.

167 Katrā ziņā arguments ir noraidāms arī pēc būtības.

168 Prasītāja nav pierādījusi, ka *Cerame-Unie* izdarītie secinājumi ir tikuši pārņemti Komisijas secinājumos apstrīdētajā lēmumā. Apstrīdētā lēmuma 22. apsvērums, ko apstrīd prasītāja, ir Komisijas veiktās izmeklēšanas rezultāts. Tajā, protams, ir izmantots formulējums, kas ir līdzīgs vai pat identisks tam, kas izmantots *Cerame-Unie* vēstulē, proti, ka “nevar izslēgt”, ka sākotnējās izmeklēšanas laikposmā ir noticis eksports. Tomēr tas izriet vienīgi no tā, ka pierādījumi attiecībā uz jautājumu, vai Galīgās regulas 3. pantā paredzētie nosacījumi ir izpildīti, ir jāiesniedz nevis Komisijai, bet prasītājam.

169 Tātad ceturrtā pamata otrā daļa ir jānoraida, kā arī minētais pamats ir jānoraida kopumā.

Par piekto pamatu – pilnvaru nepareizu izmantošanu un kļūdu tiesību piemērošanā

170 Ar piekto pamatu prasītāja kritizē apstrīdētā lēmuma 11., 12. un 16.–19. apsvērumu. Šī lēmuma 11., 12. un 16. apsvērums ir atspoguļoti jau iepriekš 91. punktā. Savukārt 17.–19. apsvērums ir formulēti šādi:

“(17) Turklāt ir arī nopietnas šaubas par [prasītājas] iesniegto ražošanas datu precizitāti. Vidējā ražošanas jauda 2009.–2015. gadā, kas norādīta atbildē anketā, ir skaidri mazāka par ražošanu, ko *Foshan Lihua* norāda savā [interneta] vietnē, kā arī citās komerciālajās [interneta] vietnēs.

(18) [Prasītāja] arī ir iesniegusi iekšējos ikmēneša rādītājus par jauna veida preču ražošanu, kas ieviesta 2013. gadā. Tomēr, ekstrapolējot šos skaitļus uz gadu, kopējā ikgadējā jaunā ražojumu klāsta ražošana ir lielāka nekā kopējā ražošanas jauda, kas ir norādīta atbildē uz anketu, pat ja šie rādītāji neietver klasiskos ražojumus un neņem vērā visus jaunajam klāstam piederošos ražojumu veidus.

(19) Turklāt [*Foshan Henry Trading*] kopējās pārdošanas eksportam 2011. un 2012. gadā, kādas tās izriet no pārdošanas rādītājiem, pārsniedz *Foshan Lihua* deklarēto kopējo ražošanas jaudu. 2013. gadā [*Foshan Henry Trading*] īstenotais eksports bija vēl vairāk nekā 90 % no deklarētās ražošanas jaudas. [Prasītāja] ir apstiprinājusi, ka tas tā bija [*Foshan Henry Trading*] uzkrājumu iegrāmatošanas un pārdošanas datumu atšķirību dēļ. Tomēr uzkrājumi nevar izskaidrot turpinātu tendenci trīs gadu laikā.”

- 171 Apstrīdētā lēmuma 17.–19. apsvērumā Komisija būtībā norāda uz neatbilstībām prasītājas sniegtajos datos vai pretrunām ar internetā atainotajiem datiem attiecībā uz tās ražošanas jaudu, tās faktisko ražošanu un *Foshan Henry Trading* pārdošanu eksportam.
- 172 Prasītāja uzskata, ka Komisija nav tiesīga uzdot jautājumus, kas nav saistīti ar jauna ražotāja eksportētāja režīmu. Lai gan prasītāja to jautāja atbildē uz vispārīgo informācijas dokumentu, Komisija nekad neesot paskaidrojusi, kādā veidā sabiedrības, kas darbojas tekstila, kartona vai finansēšanas nozarē, komerciālie rādītāji attiecas uz lietu par keramikas flīzēm.
- 173 Ciktāl apstrīdētā lēmuma 16. apsvērumā Komisija esot atsaukusies uz pārdošanas uzskaiti pēc sākotnējās izmeklēšanas laikposma un ciktāl tās lēmums esot pamatots ar šo elementu, tā arī esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo šim pārdošanām neesot nekāda sakara ar attiecīgo pārskatīšanu.
- 174 Apstrīdētā lēmuma 17. apsvērumā pašā par sevi esot ietverts jauna ražotāja eksportētāja pārbaudes ietvaros “neatbilstošs” apgalvojums, kas attiecas tikai uz eksportu, kurš noticis sākotnējās izmeklēšanas laikposmā, un saistību ar eksportētājiem. Ražošanas rādītāji un dati pēc sākotnējās izmeklēšanas laikposma nekādi neesot saistīti ar šo pārskatīšanu.
- 175 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.
- 176 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka tiesību aktu skar pilnvaru nepareiza izmantošana tad, ja, pamatojoties uz objektīvām, atbilstīgām un saskanīgām pazīmēm, ir jākonstatē, ka tas ir pieņemts tikai vai vismaz galvenokārt tāpēc, lai sasniegtu citus, nevis iepriekš paredzētos mērķus, vai tāpēc, lai izvairītos no procedūras, kas Līgumā ir īpaši paredzēta, lai nodrošinātos pret attiecīgā gadījuma apstākļiem (spriedums, 1990. gada 13. novembris, *Fedesa* u.c., C-331/88, EU:C:1990:391, 24. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 1994. gada 15. jūlijs, *Matra Hachette*/Komisija, T-17/93, EU:T:1994:89, 173. punkts). Pietiek konstatēt, kā to ir darījusi Komisija, ka, tā kā prasītāja nav pierādījusi vai pat pienācīgi apgalvojusi, ka Komisija būtu pieņēmusi apstrīdēto lēmumu nevis norādītajiem, bet citiem nolūkiem, šis pamats ir noraidāms.
- 177 Tā kā prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, apstrīdētā lēmuma 16. apsvērumā balstoties uz *Foshan Lihua* detalizētu pārdošanas uzskaiti par gadiem pēc sākotnējās izmeklēšanas laikposma, ir jākonstatē, ka prasītāja apstrīd lieko motīvu, kas iesniegts, izmantojot vārdu “turklāt”. Tātad aplūkotais arguments nav iedarbīgs.
- 178 Vispirms prasītāja nekādi nav pierādījusi, ka dati pēc sākotnējās izmeklēšanas laikposma un tie, kas attiecas uz sabiedrībām, kuras darbojas kartona, tekstila un investīciju jomās, nebūtu nekādi saistīti ar attiecīgo izmeklēšanu, lai gan tā to pārlicinoši apgalvoja (skat. iepriekš 103. punktā minēto judikatūru).
- 179 Kā būtībā apgalvo Komisija, iepriekš 178. punktā minētie dati var tikt izmantoti, lai pārbaudītu it īpaši informāciju par grupas, tostarp attiecīgajā ražošanas jomā aktīvo uzņēmumu, aktivitāti sākotnējās izmeklēšanas laikposmā. Tādējādi Komisija nav acīmredzami pārsniegusi to, kas bija nepieciešams, lai izmeklētu attiecīgo lietu.
- 180 No minētā izriet, ka piektais pamats ir jānoraida.

Par sesto pamatu – acīmredzamu juridisku kļūdu

- 181 Ar sesto pamatu prasītāja apstrīd apstrīdētā lēmuma 16. un 22. apsvērumu. Šie apsvērumi jau ir atspoguļoti iepriekš 91. un 132. punktā.

- 182 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 16. apsvērumu, saskaņā ar kuru “Komisija nevarēja noteikt, vai *Foshan Lihua* attiecīgo ražojumu bija eksportējusi uz Savienību [sākotnējās] izmeklēšanas laikposmā”, pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka neviens nevar nešaubīgi noteikt, ka tā būtu veikusi eksportu uz Savienību [sākotnējās] izmeklēšanas laikposmā, jo tai nav bijis neviena eksporta. Saimnieciskās darbības subjektam, kas vēlas iegūt jauna ražotāja eksportētāja režīmu, vienkārši esot jāiesniedz pierādījumi, kas pirmšķietami parāda, ka tas aplūkoto preci nav eksportējis uz Savienību šajā laikposmā un ka tam nav nekādas saistības ar citiem attiecīgā ražojuma eksportētājiem, kam tiek piemēroti spēkā esoši antidempinga maksājumi, kā tas bija Korejas ražotāja eksportētāja gadījumā procedūrā, kuras rezultātā tika pieņemta Īstenošanas regula 2015/2179. Otrkārt, Komisijai kā objektīvai iestādei nevar uzlikt par pienākumu atbilstoši Pamatregulai mēģināt konstatēt šī eksporta pastāvēšanu.
- 183 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 22. apsvērumu prasītāja uzskata, ka formulējumam “nevar tikt izslēgts” nav nekāda juridiska pamata Pamatregulā vai Galīgajā regulā. Runa esot par patvaļīgu secinājumu, kas ir balstīts uz pieņēmumu. Pirmkārt, Komisija neesot iesniegusi nekādas norādes par attiecīgā ražojuma eksportu uz Savienību ne tieši, ne ar saistītu sabiedrību starpniecību vai saskaņā ar ražošanas līgumiem ar citiem nesaistītiem uzņēmumiem. Otrkārt, tā kā prasītājas pierādīšanas pienākums tai liekot iesniegt pierādījumus, kas pirmšķietami parāda, ka tā nav eksportējusi attiecīgo preci uz Savienību sākotnējās izmeklēšanas laikposmā un ka tai nav nekādas saistības ar citiem attiecīgā ražojuma eksportētājiem, kuriem tiek piemēroti spēkā esoši antidempinga maksājumi, esot katrā ziņā loģiski, ka eksporta vai saistības pastāvēšana nekad nevarētu tikt izslēgta pilnībā.
- 184 No minētā izrietot, ka aplūkotie divi secinājumi ietver acīmredzamas kļūdas vērtējumā.
- 185 Turklāt replikas rakstā prasītāja apgalvo, ka iepriekš 182. un 183. punktā sniegtie argumenti pierāda arī skaidru Komisijas novērtējuma brīvības pārkāpumu.
- 186 Komisija un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentus.
- 187 Šajā ziņā sestais pamats attiecas uz jautājumiem par pierādīšanas pienākumu un to, kāda limeņa pierādījumi ir jāsniedz tam, kam ir šis pienākums. Katrā ziņā tie ir plaši apspriesti un pārbaudīti saistībā ar otro pamatu.
- 188 Pirmkārt, jāatgādina (skat. iepriekš 83. punktu), ka, lai gan prasītāja atkārtoti apgalvo, ka jauna ražotāja eksportētāja režīms tai bija jāpiešķir tāpēc, ka tā bija iesniegusi pierādījumus, kas pirmšķietami pierāda, ka tā bija izpildījusi vajadzīgos nosacījumus, nekas Galīgās regulas 3. pantā un vēl jo mazāk Pamatregulas 11. panta 4. punktā neļauj uzskatīt, ka likumdevēja prasītais pierādījumu līmenis ir šāds. Abos gadījumos likumdevējs vienkārši ir paredzējis, ka uzņēmumam, kas vēlas iegūt jauna ražotāja eksportētāja režīmu, ir jāpierāda, ka ir izpildīti vajadzīgie nosacījumi.
- 189 Kā ir secināts iepriekš 82.–90. punktā, pirmkārt, no Īstenošanas regulas 2015/2179 neizriet nekas cits un, otrkārt, prasītāja nekādi nav diskriminēta salīdzinājumā ar aplūkoto Korejas ražotāju eksportētāju.
- 190 Otrkārt, ciktāl prasītāja uzskata, ka no tās ir prasīts neiespējams pierādījums, jānorāda, ka neesoša fakta pierādīšana var, protams, nebūt iespējama. Tomēr pierādījumu nasta, kas ir jauna ražotāja eksportētāja režīma pieteicējam gan atbilstoši Galīgās regulas 3. pantam, gan piemērojot Pamatregulas 11. panta 4. punktu, pati par sevi nekādā ziņā nav neizpildāma. Informācijas un pilnīgu, saskanīgu un pārbaudāmu pierādījumu iesniegšana tostarp par visām savām pārdošanām un savas grupas struktūru, kas ir prasīta pārskatīšanas anketā un iespējamās skaidrojumu pieprasījumos, ļauj Komisijai izslēgt, ja tas tiešām tā nav bijis, ka attiecīgais ražojums ir ticis eksportēts uz Savienību sākotnējās izmeklēšanas laikposmā, vai pat attiecīgi secināt, ka prasītāja nav saistīta ne ar vienu ražotāju eksportētāju, kam tiek piemēroti attiecīgie antidempinga maksājumi.

- 191 Treškārt, ciktāl prasītāja apstrīd konkrētus formulējumus “Komisija nevarēja noteikt, vai *Foshan Lihua* attiecīgo ražojumu bija eksportējusi uz Savienību [sākotnējās] izmeklēšanas laikposmā” un “nevar izslēgt, ka [sākotnējās] izmeklēšanas laikā *Foshan Lihua* eksportēja attiecīgo izstrādājumu uz Savienību vai nu tieši, vai ar saistītu sabiedrību starpniecību, vai saskaņā ar ražošanas līgumiem ar citiem nesaistītiem uzņēmumiem”, tie tieši izriet pirmām kārtām no pierādīšanas pienākuma noteikšanas, lai uzzinātu, vai trīs nosacījumi, lai piešķirtu jauna ražotāju eksportētāja režīmu ieinteresētam saimnieciskās darbības veicējam, ir izpildīti, un otrām kārtām – šajā kontekstā vajadzīgo pierādīšanas pakāpi (skat. iepriekš 188. punktu). Tādējādi, pretēji tam, ko liek manīt prasītāja, Komisijai nav ne jāpierāda, ka prasītāja ir eksportējusi attiecīgo ražojumu uz Savienību vai ka pastāv saistība ar uzņēmumiem, kam tiek piemēroti aplūkoti antidempinga maksājumi, ne jāsniedz norādes šajā ziņā. Lai noraidītu pieteikumu par šī režīma piešķiršanu, būtībā ir pietiekami, ka attiecīgā saimnieciskās darbības subjekta sniegtie pierādījumi ir bijuši nepietiekami, lai pamatotu tā apgalvojumus, kā tas bija šajā lietā. Kā pamatoti apgalvo Komisija, saistībā ar tās lomu izmeklēšanā par jauna ražotāja eksportētāja režīma piešķiršanu ir jāpārbauda, izmantojot visus tās rīcībā esošos līdzekļus, šāda saimnieciskās darbības veicēja apgalvojumu un pierādījumu precizitāte (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 22. marts, *GLS, C-338/10*, EU:C:2012:158, 32. punkts). Tādējādi, darbojoties izmeklēšanas ietvaros, kuras rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, Komisija nekādi nav ne pārsniegusi savu kompetenci, ne arī pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā un ir saglabājusi savu objektīvas iestādes stāvokli.
- 192 Ceturtkārt, attiecībā uz apgalvojumu, kas minēts replikas rakstā, ka iepriekš 182. un 183. punktā izklāstītie argumenti pierāda arī Komisijas novērtējuma brīvības skaidru pārkāpumu, pietiek konstatēt, ka tas neko nepievieno argumentiem, kas ir jau izklāstīti šī pamata ietvaros un kas ir noraidīti iepriekš 188.–191. punktā.
- 193 Līdz ar to sestais pamats ir jānoraida.

Par septīto pamatu – tiesību tikt uzklausi tam pārkāpumu un pamatojumu, kas balstīts nevis uz faktiem, bet uz pieņēmumiem

- 194 Ar septīto pamatu prasītāja kritizē apstrīdētā lēmuma 17.–22. apsvērumu. Šī lēmuma 17.–19. apsvērums ir jau izklāstīti iepriekš 170. punktā, un tā 22. apsvērums – iepriekš 132. punktā. Apstrīdētā lēmuma 20. un 21. apsvērums ir formulēti šādi:
- “(20) Visbeidzot, [prasītāja] ir norādījusi vairākās *web* lapās, ka Savienība ir sabiedrības mērktirgus un tās keramikas flizes ir raksturotas kā “kopš 2004. gada CE sertificētas” un “populāras Eiropā”. Turklāt [prasītāja] varēja eksportēt keramikas flizes uz Savienību vismaz kopš 2004. gada. Tātad šķiet mazticami, ka pēc CE sertifikāta saņemšanas, kas nepieciešams attiecīgā ražojuma eksportēšanai uz Savienību, [prasītāja] to nedarija līdz 2012. gadam, tas ir, astoņus gadus pēc sertifikāta saņemšanas.
- (21) [Prasītāja] apgalvoja, ka CE sertifikāta esamība neesot pierādījums tam, ka [sākotnējās] izmeklēšanas laikposmā ir noticis eksports un ka šis CE sertifikāts tika izmantots pārdošanai klientiem, kas atrodas Āfrikā, kā arī Korejā, Krievijā, Baltkrievijā un Ukrainā, kas CE marķējumu uzskata par kvalitātes ķīlu. Tomēr tas nekādi nemaina pamatojumu, ko Komisija ir izklāstījusi iepriekš 20. apsvērumā. Pat tad, ja ir taisnība, ka CE sertifikāts varētu būt lietderīgs tirdzniecības instruments noteiktās valstīs, šķiet mazticami, ka tas pats par sevi attaisnotu dārgo CE sertifikāta saņemšanas procedūru, ja nebūtu bijis nodoma sākt eksportu uz Savienību. Šī procedūra prasa tostarp ražošanas procesa pielāgošanu, jaunas izmēģinājumu metodes, iespējamās izmaiņas marķējuma uzlikšanas koncepcijā, kā arī trešās iestādes izdarītu sertifikāciju. Katrā ziņā CE sertifikāts ir obligāts pārdošanai eksportam uz Savienību, ja keramikas flizes ir būvizstrādājums,

kas ietilpst Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 305/2011 (2011. gada 9. marts), ar ko nosaka saskaņotus būvizstrādājumu tirdzniecības nosacījumus un atceļ Direktīvu 89/106/EEK (OV 2011, L 88, 5. lpp.), piemērošanas jomā. Līdz ar to šis apgalvojums tika noraidīts.”

- 195 Atsaucoties it īpaši uz 1986. gada 18. jūnija rīkojumu lietā *British American Tobacco* un *Reynolds Industries*/Komisija (142/84, nav publicēts, EU:C:1986:250, 13. punkts), 1987. gada 17. novembra spriedumu *British American Tobacco* un *Reynolds Industries*/Komisija (142/84 un 156/84, EU:C:1987:490) un 2009. gada 1. oktobra spriedumu *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware* /Padome (C-141/08 P, EU:C:2009:598, 83. punkts), un ģenerālvokāta G. Slinna [*G. Slynn*] secinājumiem lietā *Hasselblad*/Komisija (86/82, EU:C:1983:204), prasītāja vispirms apgalvo, ka tiesības tikt uzklautam ir pamattiesības, kas ikvienai personai garantē iespēju lietderīgi un efektīvi darīt zināmu savu viedokli administratīvajā procesā, pirms tiek pieņemts jebkāds lēmums, kas var nelabvēlīgi ietekmēt tās intereses. Komisijai esot jāņem vērā apstākļi, kas izriet no attiecīgā uzņēmuma atbildes, lai vai nu atteiktos no slikti pamatotiem iebildumiem, vai arī gan faktu, gan juridiskā ziņā labotu un papildinātu savu argumentāciju tās izvirzīto iebildumu pamatojumam. Tātad Komisijai bija jāpārbauda secinājumi, ko tā izdarīja aplūkotajā izmeklēšanā un it īpaši vispārīgās informācijas dokumentā, ievērojot prasītājas paskaidrojumus un argumentus. Pēc prasītājas domām, kaut arī galīgajā lēmumā Komisijai nebija jāatbild uz visiem tās izvirzītajiem argumentiem, tai bija jābūt atvērtai pret tās argumentiem un jāļauj sevi pārliecināt, un galīgajā lēmumā jāiekļauj vismaz tās galvenie argumenti. Tādējādi Komisijai esot bijis jāpārbauda visi faktiskie un juridiskie apstākļi, par kuriem prasītāja to informēja.
- 196 Komisija šajā lietā lojāli un efektīvi neesot ievērojusi tiesības tikt uzklautam un tiesības uz labu pārvaldību. Atļaudama un aicinādama prasītāju aizstāvēties rakstiski un mutiski, Komisija faktiski esot pilnībā ignorējusi visus iesniegtos faktus un izvirzītos argumentus. Tādējādi prasītāja neesot tikusi uzklautā efektīvi.
- 197 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 17. apsvērumu prasītāja uzskata, ka Komisija nav ņēmusi vērā tās neskaitāmos pretargumentus, kas iesniegti tās 2015. gada 20. decembra atbildes uz vispārīgo informācijas dokumentu II iedaļas 3. punktā. Šī apsvēruma formulējumā burtiski esot atkārtots vispārīgā informācijas dokumenta 14. apsvēruma. Komisija neesot norādījusi, uz kādām “citām komerciālām interneta vietnēm” tā ir atsaukusies apstrīdētā lēmuma 17. apsvērumā, kas esot traucējis prasītājai aizstāvēties.
- 198 Prasītāja apgalvo, ka tā ir paskaidrojusi, ka Komisijai iesniegtie ražošanas rādītāji bija balstīti uz revidētiem rēķiniem, kas minēti Komisijas lietā. Savukārt informācijai no interneta vietnēm, kuru nolūks ir atstāt labu iespaidu uz nākotnes klientiem, esot bijis pavisam cits mērķis nekā revidētajiem rēķiniem un tai nav jābūt tik precīzai kā revidētajiem finanšu pārskatiem. Tātad noteicoši esot vienīgi revidētie rādītāji.
- 199 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 18. un 19. apsvērumu attiecīgās novirzes esot viegli izskaidrojamas un Komisija par tām esot informēta prasītājas atbildes uz vispārīgo informācijas dokumentu 3. un 4. punktā. To pamatā esot fakts, ka *Foshan Lihua* un *Foshan Henry Trading* esot vienas grupas divas dažādas sabiedrības, un iegrāmatošanas datumu atšķirības. Atbilstoši Ķīnas tiesību normām tādām ražotājam kā prasītāja esot jāizdod rēķini, kuros norādīts pievienotās vērtības nodoklis (PVN), *Foshan Henry Trading* brīdī, kad preces tika iekrautas un atstāja Ķīnu. Tas varot notikt vairākas nedēļas pēc tam, kad preces fiziski ir atstājušas Ķīnu. Savukārt tādām eksportētājam kā *Foshan Henry Trading* esot jādeklarē preces Ķīnas muitas iestādēs precīzi to eksporta brīdī, tas ir, kad preces fiziski atstāja Ķīnu, lai gan bieži esot ievērojamas novirzes starp prasītājas un *Foshan Henry Trading* iegrāmatošanas datumiem, it īpaši gada beigās, kad tika eksportēti reizēm milzīgi preču daudzumi. *Foshan Henry Trading* bieži esot iekrāvusi un eksportējusi preces gada pēdējos divos mēnešos, bet *Foshan Lihua* esot izdevusi rēķinus, kuros bija norādīts PVN, nākamajā gadā. Tādējādi *Foshan Henry Trading* esot

- uzglabājusi un eksportējusi noteiktas preces tikai nākamajā gadā. Šī iemesla dēļ *Foshan Henry Trading* eksports dažreiz esot 90 % no ražošanas jaudas. Šī situācija esot atkārtojusies nepārtraukti gadu gaitā līdz 2013. gadam, to ieskaitot.
- 200 Komisija neesot paskaidrojusi, kā tā izdarīja apstrīdētā lēmuma 19. apsvērumā minēto secinājumu, ka nokavējumi inventāra fiksēšanā nevar izskaidrot turpinātu tendenci trīs gadu laikposmā. Šķietot, ka Ķīnā šādi nokavējumi esot drīzāk bieži grāmatvedības un reģistrācijas publiskos reģistros prakses dēļ.
- 201 Komisija esot ignorējusi šos argumentus, jo apstrīdētā lēmuma 18. un 19. apsvērumā esot burtiski atkārtoti vispārīgā informācijas dokumenta 15. un 16. apsvērums.
- 202 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 20.–22. apsvērumu, lai gan Komisija ir atzinusi, ka “CE” sertifikācija ir drošības instruments un kvalitātes zīme, kas tiek izmantota citos tirgos, kuri nav Savienības tirgus, tomēr tā esot apstiprinājusi, ka šķiet mazticami, ka tas pats par sevi attaisnotu dārgo “CE” sertifikāta saņemšanas procedūru, ja nebūtu bijis nodoma sākt eksportēt uz Savienību.
- 203 Apstrīdētā lēmuma 22. apsvērumā Komisija šajā ziņā esot secinājusi, ka, tā kā prasītājas sniegtā informācija ir nepilnīga un pretrunā citai tās rīcībā esošai informācijai, nevar izslēgt, ka sākotnējās izmeklēšanas laikposmā *Foshan Henry Trading* tieši vai ar saistītu sabiedrību starpniecību, vai saskaņā ar ražošanas līgumiem ar citiem nesaistītiem uzņēmumiem ir eksportējusi attiecīgo ražojumu uz Savienību. Tātad attiecīgajā izmeklēšanā neesot varēts konstatēt, ka prasītāja nav eksportējusi uz Savienību attiecīgo ražojumu sākotnējās izmeklēšanas laikposmā. Burtiski atkārtojot vispārīgā informācijas dokumenta 17.–19. apsvērumu, Komisija esot ignorējusi pretargumentus, ko prasītāja esot izvirzījusi savas atbildes uz šo dokumentu 5. un 6. punktā un kas ir minēti prasības pieteikuma A 5. pielikumā. Prasītāja esot parādījusi, cik svarīgs “CE” sertifikāts esot pat Korejas klientiem. Savienības drošības standartu ievērošana esot svarīgs reklāmas rīks, lai pārdotu ārpus Savienības, ko Komisija esot ignorējusi, saglabājot savu nostāju, ka 2004. gadā izsniegtā sertifikāta lielās izmaksas parādot prasītājas nodomu sākt eksportu uz Savienību.
- 204 Lai gan esot tiesa, ka prasītāja vienmēr ir vēlējusies eksportēt uz Savienību, tai tas diemžēl neesot izdevies līdz 2013. gadam, un Komisijai neesot neviena pierādījuma par šī nodoma īstenošanu. Katrā ziņā tā esot izdarījusi nepieciešamos izdevumus, lai saņemtu “CE” sertifikātu ne tikai, lai varētu eksportēt uz Savienību, bet arī – uz citiem tirgiem, kuros šim sertifikātam varētu būt komerciāla vērtība.
- 205 Apstrīdētā lēmuma 22. apsvērumā Komisija esot atzinusi prasītājas sniegto informāciju par nepilnīgu un pretrunīgu, bet tā neesot varējusi precizēt ne to, kura informācija ir nepilnīga vai pretrunīga, ne – kāpēc.
- 206 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.
- 207 Šajā ziņā, kā ir atgādināts ceturtajā pamatā, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka tiesības tikt uzklautam ir tiesību uz aizstāvību ievērošanas neatņemama sastāvdaļa un ka šīs tiesības garantē jebkurai personai iespēju pienācīgi un efektīvi aizstāvēt savu viedokli administratīvajā procesā un pirms jebkura lēmuma, kas var nelabvēlīgi skart viņas intereses, pieņemšanas (skat. iepriekš 147. punktu).
- 208 Noteikuma, saskaņā ar kuru nelabvēlīga lēmuma adresātam ir jābūt iespējai sniegt savus apsvērumus pirms šā lēmuma pieņemšanas, mērķis ir ļaut attiecīgajai personai izlabot kļūdu vai sniegt informāciju par savu personisko situāciju, kas liecinātu par labu tam, lai lēmums tiktu pieņemts, netiktu pieņemts vai tam būtu noteikts saturs (skat. iepriekš 148. punktu).
- 209 Tomēr apstākļi, ka apstrīdētā lēmuma 17.–20. un 22. apsvērums ir formulēti tādā pašā veidā kā vispārīgā informācijas dokumenta 14.–18. apsvērums, kā Komisija to apgalvo, vēl nenozīmē, ka tā nav ņēmusi vērā prasītājas sniegtos paskaidrojumus un ka tādējādi tā nav ievērojusi tās tiesības tikt

uzklausītai administratīvajā procedūra. Tāpat kā pamatlietas pusēm ir jāatgādina ģenerālvokāta G. Slinna secinājumi lietā *Hasselblad/Komisija* (86/82, EU:C:1983:204), saskaņā ar kuriem šis apstāklis drīzāk norāda, ka prasītājas iesniegtie argumenti un pierādījumi nespēja pārliecināt Komisiju un tāpat tie tika noraidīti. Katrā ziņā no prasītājas 2016. gada 15. janvāra vēstules, kas nosūtīta Komisijai, lai rezumētu 2016. gada 13. janvāra noklausīšanās saturu, izriet, ka prasītāja apzinās, ka Komisijai iesniegtie argumenti un dokumenti, tostarp tie, kas iesniegti pēc iepazīšanās ar vispārīgo informācijas dokumentu, nevarēja pārliecināt Komisiju, ka Galīgās regulas 3. pantā paredzētie divi strīdīgie nosacījumi jauna ražotāja eksportētāja režīma saņemšanai ir tikuši izpildīti. Tādējādi tā nevarot apgalvot, ka Komisija būtu vienkārši ignorējusi informāciju, ko tā bija saņēmusi.

- 210 Šis secinājums atbilst judikatūrai, kurai atbilstoši LESD 296. pantā prasītājā pamatojumā skaidri un nepārprotami ir jānorāda iestādes, kas ir izdevusi attiecīgo aktu, argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu, lai aizstāvētu savas tiesības un lai tiesa varētu veikt pārbaudi. Tomēr nevarot prasīt, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un juridiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tas atbilst LESD 296. panta prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tās tiesību normas, kuras reglamentē attiecīgo jomu. Katrā ziņā apstrīdētā tiesību akta pamatojums ir jāizvērtē, ņemot vērā it īpaši informāciju, kas ir paziņota prasītājam, un apsvērumus, ko tas ir izteicis administratīvajā procedūrā. It īpaši netiek prasīts, lai lēmumu antidempinga jomā pamatojumā tiktu precizēti dažādie (dažkārt daudzskaitlīgi un sarežģīti) faktiskie un juridiskie apstākļi, kas ir tās priekšmets, jo šie lēmumi ir daļa no pasākumu kopuma, kurā tie ietilpst, sistēmas. Šajā ziņā pietiek ar to, ka iestāžu pamatojums minētajos lēmumos ir norādīts skaidri un nepārprotami (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 22. maijs, *Guangdong Kito Ceramics u.c./Padome*, T-633/11, nav publicēts, EU:T:2014:271, 120. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 211 Turklāt apstrīdētā lēmuma 21. apsvērumus precīzi atbilst apsvērumiem, ko prasītāja iesniedza pēc vispārīgā informācijas dokumenta paziņošanas.
- 212 No minētā izriet, ka prasītājas argumenti, ar kuriem tā vēlas pierādīt tās tiesību tikt uzklausītai pārkāpumu, vienkārši norādot uz vairākiem apstrīdētajā lēmumā un vispārīgajā informācijas dokumentā iekļautajiem motīviem, ir jānoraida.
- 213 Turpinājumā ir jāpārbauda prasītājas izteiktā apstrīdētajā lēmumā precizēto apsvērumu konkrētā kritika.
- 214 Pirmkārt, attiecībā uz kritiku, kas izteikta par apstrīdētā lēmuma 17. apsvērumu (skat. iepriekš 197. un 198. punktu), prasītājas arguments, ka tā nevarēja izteikties par informācijas avotiem, uz kuriem atsaucas Komisija, ir pretrunā otrajam lūgumam sniegt paskaidrojumus, kas ielauts iebildumu raksta B 18. pielikumā. Komisija skaidri norāda, ka šie informācijas avoti ir prasītājas pašas un *Global Manufacturer Certification* (turpmāk tekstā – “GMC”), starptautiski atzīta uzņēmuma, kurš 2009. gadā veica prasītājas revīziju sertifikācijas procedūras ietvaros, interneta vietnes. Tāpēc šis arguments ir noraidāms.
- 215 Lai gan prasītāja apgalvo, ka tā savā atbildē uz vispārīgo informācijas dokumentu ir sniegusi paskaidrojumus šajā ziņā, jākonstatē, ka divas vēstules, kas iekļautas prasības pieteikuma A 6. pielikumā, neietver nekādu informāciju, kas varētu paskaidrot ražošanas jaudas atšķirības starp anketā norādīto atbildi un datiem, kas izriet gan no tās, gan GMC interneta vietnes. Tādēļ arguments ir noraidāms.
- 216 Attiecībā uz argumentu, ka prasītājas atbildes uz anketu ir balstītas uz revidētiem un Komisijai iesniegtiem ziņojumiem, jākonstatē, ka tā precīzi nenorāda, kur tieši Vispārējās tiesas lietā atrodas vajadzīgā informācija. Katrā ziņā tā neatspēko Komisijas argumentu, ka šīs revīzijas neietver attiecīgo informāciju.

- 217 Nav arī ticams mēģinājums tik ievērojamas novirzes kā Komisijas norādītās attaisnot ar argumentu, ka tās pašas vai attiecīgi *GMC* interneta vietnē sniegtā informācija neesot precīza, jo tā neesot iegūta rūpīgas analīzes rezultātā. Šo argumentu tāpēc nevar pieņemt.
- 218 Katrā ziņā jāuzsver, ka Vispārējā tiesā prasītāja ir formulējusi vienīgi vispārīgus apgalvojumus. Prasītāja nav sniegusi nekādu analīzi, lai pierādītu Komisijas izmantoto rādītāju kļūdainību vai tās izdarīto secinājumu acīmredzami kļūdaino raksturu.
- 219 Otrkārt, kaut arī apstrīdētā lēmuma 18. apsvēruma ir minēts apstrīdēto apsvērumu vidū, prasītāja tiesas sēdē ir atzinusi, ka attiecībā uz to tā nav formulējusi nekādu konkrētu kritiku. Tātad ir jākonstatē, ka prasītāja nav pierādījusi, ka uz šajā apsvērumā iekļautajiem motīviem attiektos šajā pamatā apgalvotais prettiesiskums.
- 220 Treškārt, attiecībā ar apstrīdētā lēmuma 19. apsvērumu pietiek konstatēt, ka prasītāja nepierāda, ka pastāvētu Ķīnas tiesību norma PVN jomā, uz kuru tā atsaucas (šajā ziņā skat. spriedumu, 2017. gada 12. oktobris, *Moravia Consulting/EUIPO – Citizen Systems Europe* (“SDC-444S”), T-318/16, nav publicēts, EU:T:2017:719, 72. punkts). Prasītāja nav arī pierādījusi, ka lielākā daļa tās eksporta tiešām ir notikusi gada beigās. Turklāt no iebildumu raksta B 12. pielikuma izriet, ka 2009.–2015. gadā *Foshan Henry Trading* pārdošanas katrā no šiem gadiem pēdējos divos mēnešos nekādi nepārsniedza citos mēnešos izdarīto pārdošanu apjomus. Katrā ziņā Komisija pamatoti uzskata, ka reģistrācijas datumu atšķirības var izskaidrot nobīdes apjomos tikai par vienu gadu. Prasītāja ir apgalvojusi, ka šī situācija atkārtojās bez pārtraukuma gadu gaitā līdz 2013. gadam, to ieskaitot. Tādējādi, ja vienāda nobīde parādās vairāku gadu laikposmā, vairs nav nekādas atšķirības, jo jebkura vienā attiecīgajā gadā neiegrāmatotā summa ir jāiegrāmato nākamajā gadā un kopējais apjoms dažādos gados paliek tāds pats vai ir ļoti līdzīgs. Pret apstrīdētā lēmuma 19. apsvērumu izteiktie argumenti tātad ir noraidāmi.
- 221 Ceturtkārt, attiecībā uz argumentiem, kas attiecas uz tā, ka prasītājai ir “CE” sertifikāts, ietekmi uz to, kā tiek vērtēts nosacījums, ka jauna ražotāja eksportētāja režīma pieteicējam ir jāpierāda, ka tas nav eksportējis attiecīgo ražojumu uz Savienību sākotnējās izmeklēšanas laikposmā, Komisijas secinājumi ir jāvērtē šīs lietas kontekstā. Komisija piekrīt, ka šāds sertifikāts var būt tirdzniecības instruments dažās trešajās valstīs. Tomēr izmaksas un pūles, kādas prasa tā iegūšana, ir tādas, ka nebūtu jēgas vēlēties to iegūt, ja nav skaidra nodoma eksportēt arī attiecīgo ražojumu uz Savienību. Prasības pieteikumā prasītāja skaidri ir atzinusi, ka tā vienmēr ir vēlējusies eksportēt attiecīgo ražojumu uz Savienību. Protams, šis apstāklis nepierāda, ka prasītāja faktiski ir veikusi eksportu uz Savienību sākotnējās izmeklēšanas laikposmā. Tomēr tās nodoms veikt eksportu uz Savienību kopš 2002. gada kopā ar minētā sertifikāta saņemšanu ir elements, kas, aplūkots, ņemot vērā noteiktas prasītājas sniegtās informācijas pretrunīgumu un to, ka tā nav sniegusi vajadzīgo informāciju, var pastiprināt secinājumu, kas minēts apstrīdētā lēmuma 22. apsvērumā, ka tā nav pierādījusi eksporta uz Savienību neesamību attiecīgajā laikposmā.
- 222 Tā kā šis secinājums jau pietiekami izriet no apstrīdētā lēmuma 16.–19. apsvēruma, pārspriedumi apstrīdētā lēmuma 20. un 21. apsvērumā ir jāuzskata par liekiem. Tas tā ir it īpaši tāpēc, ka prasītāja 2016. gada 15. janvāra vēstulē, kurā ir rezumēts 2016. gada 13. janvāra noklausīšanās saturs, būtībā norāda, ka tai zināms, ka Komisijas motīvs attiecībā uz “CE” sertifikātu ir papildu faktors.
- 223 Tātad to prasītājas argumentu iespējamā pamatotība, kas vērsti pret apstrīdētā lēmuma 20. un 21. apsvērumu, nepadara spēkā neesošu šī lēmuma 22. apsvērumā ietverto secinājumu par pārbaudīto nosacījumu. Katrā ziņā vēlreiz jāatgādina, ka šis apsvēruma ir balstīts arī uz apstākli, kas jau minēts vispārīgā informācijas dokumenta 18. apsvērumā, ka nevar tikt izslēgts, ka prasītāja attiecīgo ražojumu ir eksportējusi uz Savienību saskaņā ar ražošanas nolīgumiem ar citiem nesaistītiem uzņēmumiem. Ir ticis konstatēts, ka prasītājas arguments, ka gandrīz viss vai pat viss tās eksports pirms 2013. gada notika ar tirdzniecības uzņēmuma *Foshan Guangchengda Import & Export* starpniecību, ir pretrunā gan iebildumu raksta B 19. un B 29. pielikumā iesniegtajam dokumentam, no kura izriet, ka prasītāja ir pārdevusi ievērojamu daudzumu savu ražojumu arī citiem eksporta uzņēmumiem, gan pašas

prasītājas paziņojumiem, saskaņā ar kuriem tā 2009. gadā ir pārdevusi savus ražojumus nesaistītam tirgotājam Malaizijā. Tā nav izvirzījusi nevienu elementu, kas varētu pierādīt, ka pēc tam šie uzņēmumi neeksportēja šos ražojumus uz Savienību. Drīzāk tā ir atzinusi, ka tai nav ziņu par tiem pēc to pārdošanas tirgotājiem.

224 Tātad septītais pamats ir jānoraida.

Par astoto pamatu – Antidempinga nolīguma 9.5. panta pārkāpumu

225 Prasītāja apgalvo, ka, prasot tai iesniegt pierādījumus par reprezentatīvo apjomu vai jebkuru citu eksporta uz Savienību apjomu pēc sākotnējās izmeklēšanas laikposma, Komisija tai esot noteikusi nelikumīgu nosacījumu, kas neesot paredzēts Antidempinga nolīguma 9.5. pantā.

226 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

227 Šajā ziņā apstrīdētā lēmuma 10. apsvērumā ir konstatēts, ka prasītāja ir attiecīgā ražojuma ražotāja eksportētāja un ka tā tiešām ir veikusi eksportu uz Savienību pēc sākotnējās izmeklēšanas laikposma. Tādējādi Galīgās regulas 3. pantā paredzētā trešā nosacījumā neatbilstības Antidempinga nolīguma 9.5. pantam iespējamās konstatēšanas sekas nebūtu prasītājas juridiskās situācijas uzlabošana. Šis pamats tādējādi nav lietderīgs.

228 Tā kā tādējādi astotais pamats ir jānoraida, prasība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

229 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

230 Tā kā prasītājai nolēmums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar tās prasījumiem.

231 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 3. punktam Vispārējā tiesa var nolemt, ka personai, kas iestājusies lietā un kas nav šā panta 1. un 2. punktā minētā persona, savi tiesāšanās izdevumi ir jāsedz pašai. Līdz ar to šajā gadījumā ir jānolemj, ka persona, kas iestājusies lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtnā palāta)

nospiež:

1) Prasību noraidīt.

2) Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.

3) Cerame-Unie AISBL sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2019. gada 20. martā.

[Paraksti]